

Aleksandar Đaja

M A N S A R D A
komedija

(prema autorovom scenariju za istoimenu televizijsku seriju)

Beograd, 2004/5.

L i c a:**MARKO**

Nesvršeni student slikarstva, završio školu pantomime u Parizu, pomalo luckast, želi da postane veliki slikar, zaljubljuje prirode.

VERA

Njegova mlađa sestra, šarmanтна i ljupka, student kostima na Akademiji za primenjen umetnost.

GVOZDEN

Predsednik Kućnog saveta, potpukovnik u penziji, bivši vojni obaveštajac kome je uglavnom dosadno, bori se protiv «onih».

KRUNA

Stara beograđanka koja je, zapravo, vlasnica nacionalizovane zgrade u kojoj stanuje, voli Veru i nastoji da je dobro uda. Logično, ne podnosi Gvozdena.

MINA

Mlada glumica i pevačica, kojoj je karijera u usponu, takođe zaljubljuje prirode.

PEĐA

pozorišni reditelj.

SCENA 1
(Mansarda)

VERA se budi. Ustaje iz kreveta. Odlazi u kupatilo. Umiva se. Pere zube. Raščešlja kosu. Vraća se. Prilazi čajnoj kuhinjici, stavlja džezvu za kafu. Zvonce na ulaznim vratima! Ona priđe vratima. Otvori ih. Sa spoljne strane je Marko sa dva kofera kraj sebe i velikim štafelajem u rukama!

MARKO
Zdravo, sestrice!

VERA
Marko...?!

MARKO
Mogu li da uđem?

VERA
(Uvuče ga u stan) Uđi, čoveče!... Kad si stigao?

MARKO
Malopre!... Avion je kasnio tri sata. Bolje da sam iz Pariza dojahao na konju, kao musketar!

VERA
Da se nisi posvađao sa ujka Pjerom?

MARKO
Kako si pogodila?

VERA
Poznajući tebe i njega, nije bilo teško... Jesi li za kaficu?

MARKO
Si!... **(Razgleda ambijent)** Fantastično si sredila ovu mansardu.

VERA
Hvala, braco ... Koliko ostaješ u Beogradu?

MARKO
Zauvek!

VERA
Zauvek? A tvoje slikanje?

MARKO
Slika se i ovde.

VERA
Ali, toliko si želeo da odeš u Pariz?

MARKO
Znaš kako je rekao Cezar: «Dođoh, videh, vratih se»!

VERA
Pa, gde ćeš da stanuješ...?

MARKO
Nemam pojma, naći ću nešto...

VERA
Ostani kod mene.

MARKO
To ne dolazi u obzir!... Mada, možda samo par dana, dok ne nađem neku gajbu...

VERA
Ostani koliko hoćeš, uopšte mi ne smetaš.

MARKO
(Poljubi je) Mala moja sestrice, ti si pravi anđeo!... Vri kafa!

VERA brzo ode do šporeta. Zakuva kafu, posluži je i opet sedne naspram MARKA.

VERA
Pričaj: kako je bilo u Parizu?

MARKO
Šta da se priča? Kažu: vidi Pariz pa umri! E, baš da im ne umrem. Slikao sam portrete po ulicama i tražio nekog galeristu da me progura.

VERA
Jesi li ga našao?

MARKO

Ma, kakvi!... Tamo je svaki prolaznik na ulici, u stvari, slikar, koji traži svog galeristu. Kako tebi ide?

VERA

Uobičajeno... Spremam ispite na Akademiji i... umalo da zaboravim: dobila sam nagradu za kostim na jednom amaterskom pozorišnom festivalu.

MARKO

Sjajno! Sada je na redu veliko profesionalno pozorište!

VERA

Ima vremena, još uvek sam samo student kostimografije.

MARKO

Ja najbolje znam koliko ti vrediš.

Zvonce na ulaznim vratima. Onda se vrata naglo otvaraju i utrčava MINA, vidno uzbuđena!

MINA

Nećeš mi verovati: nestala mi je maskara, i to baš na dan premijere!

MARKO skoči iz fotelje vidno impresioniran MININOM pojavom. Ona mu pruži ruku, on je poljubi.

MARKO

Marko, slikar iz Pariza.

MINA

Mina, glumica ovdašnja.

MARKO

Ljubim ruku, madmoazel.

MINA

Mersi... Vera, dolaziš li večeras na premijeru?

VERA

Dolazim, sigurno.

MINA

Našla sam maskaru. Hvala ti, srce si, vraćam ti je večeras!! Povedi i ovog gospodina...

VERA

To je moj brat, slikar iz Pariza...

MINA

Odlično! Povedi i svog brata, slikara iz Pariza! Orevoar, vidimo se večeras! **(Izađe).**

MARKO

Super ti je ova drugarica.

VERA

Gledao si je ko mačak slaninu..

MARKO

Ja sam umetnik – i imam osećaj za izuzetno!

VERA

Pa, na to sam i mislila! Nego, znaš šta: ja sada moram da učim, a za tebe će biti najbolje da se raspakuješ.

MARKO

Gde ću da smestim štafelaj?

VERA

Hoćeš da slikaš?

MARKO

Moram da slikam svakog dana! Da treniram, kao bokser!

VERA

Štafelaj onda smesti u onaj ugao. Što se spavanja tiče, moraćeš na ovaj trosed ... A za boks, nabaviću ti neku vreću, pa, udaraj!

Zvonce na ulaznim vratima. VERA otvori vrata. Uđe GVOZDEN, obazrivo se osvrćući za sobom.

GVOZDEN

Oni» dolaze...!

VERA
Ko...?

GVOZDEN
«Oni»! Imam izveštaj od svog specijalnog obaveštajca sa terena: na redu je parkić!

VERA
Ne razumem...

GVOZDEN
Vera, slušaj me pažljivo. Ovo ću reći samo jedanput: hoće da unište naš lepi parkić i da na tom mestu naprave garažu na tri sprata – i benzinsku pumpu!

VERA
Ali, ko?

GVOZDEN
Ništa više ne mogu da kažem, i ovako sam mnogo rekao. Zakazujem vanredni sastanak Kućnog saveta na ovom istom mestu za sutra u 10 sati! Prijem!

VERA
Dobro, prijem...

GVOZDEN
(Pokaže nas Marka) Ko je ovo?

VERA
To je moj brat, Marko. Stanovaće kod mene neko vreme.

MARKO
Dobar dan.

GVOZDEN
Brat?... Jesi li sigurna?

VERA
Naravno da jesam.

GVOZDEN
Vera, proveriti ti to još jedanput!... Ne zaboravi: sutra!

VERA
Razumem, sutra.

GVOZDEN
Zdravo! **(Izađe).**

MARKO
Koji ti je ovaj moron?

VERA
Gvozden, predsednik Kućnog saveta. Inače, potpukovnik u penziji.

MARKO
Vidi se da je dugo boravio u «posebnim uslovima».

VERA
Nije tako loš... mislim, kad se čovek navikne na njega.

Samo što je Gvozden izašao, opet zvonce. VERA otvori vrata. Uđe KRUNA, takođe se osvrćući za sobom.

KRUNA
Šta je hteo onaj matori?

VERA
Ima nešto važno da nam sutra saopšti.

KRUNA
Ha! Sve što je imao da kaže, on je rekao još 45-e! **(Spazi Marka)**... Ju, ko je ovo?

VERA
Da vas upoznam: to je Marko, moj brat.

KRUNA
Jesi li sigurna da ti je brat?

VERA
Naravno da jesam!

KRUNA
Šta ja znam, danas se ljudi lažno predstavljaju... Hm, dakle brat. Pa, dobro...
Zdravo mladiću..

MARKO
Bon žur, gospođa...

KRUNA
Gospođa Kruna.

MARKO
Gospođa Kruno. Drago mi je da sam vas upoznao.

KRUNA
A, što ste vi tako musavi i isflekani?

MARKO
Ja sam slikar.

KRUNA
Ma, nemojte! Slikar? A, od čega živite?

MARKO
Snalazim se..

KRUNA
Pa da, danas se svi «snalaze»... Niko ništa i ne radi.

VERA
Gđa Kruno, da pristavim čaj?

KRUNA
Ne, ne, hvala ti, drugi put, krenula sam u samoposlugu. Samo sam svratila da proverim onog smutljivca Gvozdena... Brat, kažeš? Nije... nešto drugo?

VERA
Nije, gđa Kruno, stvarno mi je brat. Boravio je neko vreme u Parizu kod našeg ujke, slikajući po ulicama... Biće ovde dok ne nađe neki stan.

KRUNA
Dobro, dobro, nisam ja neki agent kao Gvozden, pa da ispitujem. Samo, da ti kažem: mlada si, lepa, a, vreme leti. Ja to najbolje znam... A sad idem, razgrabiće svež hleb, a onda moram da jedem one crepove, s kojima možeš čoveku da razbiješ glavu!... Zdravo, Vera – pazi se! **(Kruna izađe)**

MARKO
Šta je tu super? Kakav ti je, bre, sestrice, ovo komšiluk? Da nisam upoznao Minu, rekao bih da sam u “Letu iznad kukavičijeg gnezda”!”

VERA

A da nema kupatila, odmah bi te izbacila iz stana!... Pravač: tuš, napred – marš!

(Zatamnjenje).

SCENA 2
(Parkić)

Posle premijere. Izlazi veselo društvo, malo pod gasom. Tu su MARKO, VERA i MINA i PEĐA.

VERA

Predstava je bila fenomenalna! Nisam se skoro tako smejala.

MINA

Peđa, jesam li ti rekla da moja komšinica Vera radi fenomenalne kostime?

PEĐA

Jesi, tri puta!

MINA

Videćeš, dragi moj rediteljju, njene skice – i odmah ćeš je angažovati! (**Naglo se okrene ka Marku**) A., vama, šta da kažem: svaka je predstava priča za sebe. Ali, premijera, to je nešto posebno! Užasno sam nervozna pred svaku premijeru, ne spavam po tri noći pre toga! Ne samo da ne spavam, nego, ništa i ne jedem! Štaviše, ne pijem vodu, sokove, ništa! Čak danima i ne dišem!... Da li je neko pozvao taksi?

PEĐA

Stiže, dušo...

MINA

Imam utisak da mi vi, Marko, ne verujete? Zašto?

MARKO

Ako ne dišete, mislim, kako se onda... ne ugušite?

MINA

Glupost! Zašto bi svako ko ne diše, morao i da se uguši? Kad ste videli, na primer, aligatora u zoološkom vrtu da diše. Ja nisam videla nikad!

MARKO

Ne bih da poredim vas i aligatora...

PEĐA

Pa, i nema bitne razlike...

MINA

Peđa, oslobodi me malo svog humora i pokušaj da dozoveš neki taksi! A vi maestro, možete slobodno da nastavite svoja poređenja: ja zaista imam zube, a umem i da progutam svakoga ko mi se mnogo približi.

MARKO

Bože, strašno! Zašto nisam upozoren da ću večeras u pozorištu biti u smrtnoj opasnosti?

MINA

A, ne! Večeras ste bili bezbedni: nakon premijere sam uvek predivno raspoložena!

MARKO

A, vaša uloga, to se poseban doživljaj! Vi, naprosto, zračite sa scene... kao rentgen-aparat!

MINA

Kao rentgen? Fantastično!... Je li to u Parizu običaj da se žene upoređuju sa rentgenom?

MARKO

Pa, ponekad...

MINA

Osećate li se večeras, možda – ozračenim?

MARKO

Kažu da se posledice radijacije osete kasnije...

MINA

Da, ali, samo ako preživite prvi udar!... Deco, hoćemo li večeras da se napijemo?

VERA

Ti znaš da ja ne pijem...

MINA

Znam! Ali, nisam rekla da popiješ, već da se napiješ?.. Jesam li u pravu, gospodine «rentgenu»?

MARKO

Sto- posto ste u pravu, gospođice «aligatorko». Da se napijemo, pa šta bude!
(Zatamnjenje).

SCENA 3
(Mansarda)

Na okupu su svi relevantni stanari zgrade: VERA, MARKO, MINA, GVOZDEN I KRUNA. Počinje vanredni sastanak Kućnog saveta. Predsedava GVOZDEN.

GVOZDEN

Drugarice i drugovi, dame i gospodo, otvaram 74-i vanredni sastanak Kućnog saveta naše zgrade. Prva tačka dnevnog reda: Poverljiva informacija o tajnim operacijama neprijateljskih formacija u vezi sa okupacijom našeg Parkića. Druge tačke – nema. Da li se usvaja predloženi dnevni red? Ko je «za»?... Alo, pitam: ko je «za»? Zašto spavate?

MINA

(mamurno) Imali smo sinoć premijeru, gosn generale...

GVOZDEN

Pa, da, dok se vi zevzečite u pozorištu, neprijatelj prodire po dubini teritorije...! ponovo: ko je «za»?

Svi podignu ruke, sem KRUNE koja , tobož nezainteresovano, radi nekakav hekleraj.

Jedan, dva, tri... Vi, gospodo Kruno, vi ste protiv?

KRUNA

Molim? Protiv čega?

GVOZDEN

Protiv usvajanja dnevnog reda?

KRUNA

Šta vam pada na pamet! Ja sam «za», kao i ostali!

GVOZDEN

Zašto, onda, ne podignete ruku?

KRUNA

Zato što heklam! Kako da heklam i da dižem ruku, nisam ja cirkuski akrobata.

GVOZDEN

Hm, ne znam kako to da protumačim, ali, dobro, da ne gubimo vreme, jer je neprijatelj uvek budan i samo čeka priliku za akciju! Jesu li spuštene roletne?

VERA

Jesu, gosn Gvozdene...

GVOZDEN

Je li prekontrolisana ventilacija, da se neko od neprijatelja nije kroz nju infiltrirao?

MINA

Gospodine Gvozdene, vi to ko u «Balkanskom špijunu»? Sve je provereno, dajem vam časnu pionirsku reč! Jedino šta se kroz ventilaciju infiltriralo, jeste smrad od kiselog kupusa!

KRUNA

Pa da, to ona matora Topalovička pretače bure. Već pedeset godina se svađam s njom oko toga.

MARKO

Molim vas, ostavite sad kupus i ostalu turšiju. Pređimo na stvar, ja sam umetnik i moram da radim.

GVOZDEN

Tako je! Svi moramo da delamo hitro i odlučno, jer ovoga puta ih konačno držimo u šaci! Tačnije, držimo ih u disketi!... Ali, u čemu je razlika: šaka ili disketa, to je pitanje!...

GVOZDEN polako, važno i bez reči, izvadi iz tajnog unutrašnjeg džepa svoje jakne disketu i podigne je uvis. Svi se polako okupe oko njega gledajući u disketu. On krene prema kompjuteru, a ostali, kao poslušni kućići, krenu za njim. Zastane kraj kompjutera, hoće da stavi disketu u kućište... ali se onda predomisli ... Veoma sumnjičavo pogleda oko sebe, u vis...

Stani!

MINA

Šta je opet? Ja imam snimanje tačno u podne... !

GVOZDEN

Detektujem sumnjive zvuke iz kupatila? Čujete li i vi nešto?

KRUNA

To šušti voda! Bubuljičavi Petronijević se već trideset godina brije uvek u 10 sati u pušta vodu ko da poliva ulicu!

GVOZDEN

Staviću disketu, pa šta bude! Uostalom, ovo će i onako da eskalira u rat do istrebljenja! Treba biti spreman na gubitke... Gledajte pažljivo!

GVOZDEN stavi disketu u kućište. Klikne na «mišu», ukuca nešto u tastaturu i na monitoru se ukaže nekakav dokument. Svi se skupe oko kompjutera, vireći jedno drugom preko ramena. Duža pauza... A, onda, najednom GVOZDEN kine iz sve snage. Svi se trgnu ko da je usred njih pala bomba!

KRUNA

Gvozdene, crk'o dabogda! Ako još jedanput ovako kineš, dobiću infarkt!

GVOZDEN

Izvinjavam se, proveo sam prethodne dane u izviđanju, a napolju je još uvek prohladno.

VERA

Šta je ovo?

GVOZDEN

To je super-tajni dokument do koga sam došao izlažući svoj život ogromnom spletu vanserijskih opasnosti...

KRUNA

Dobro, dobro, shvatili smo da si Džems Bond, ali, reci nam šta ovaj papir predstavlja?

GVOZDEN

Dakle ovaj, kako ste se amaterski izrazili: «papir», zapravo je ugovor zaključen između «onih» i «ovih» - o uništenju našeg divnog malog Dunavskog parkića i njegovog pretvaranja u garažu na tri sprata, sa pratećom benzinskom pumpom za snabdevanje gorivom: šlepera, drumskih krstarica, kao i svih plovniha objekata u tranzitu na Dunavu, od turističkih brodova do rečnih tankera...!

MARKO

U, jebo te...

VERA

I dalje ne razumem: ko su «oni», ako «ovi»?

GVOZDEN

E, dušo moja, u tome i jeste suština Novog svetskog poretka. Niko ne zna ko su «ovi», a ko «oni». Još gore: «ovi» i «oni» stalno menjaju mesta: čas su «ovi»-«oni», a –čas «oni», «ovi». Prema tome, unesite u zapisnik sledeće...

MINA

Ko vodi zapisnik?

GVOZDEN

Šta? Ovako važan sastanak bez zapisnika?

MINA

Šta će vam zapisnik? Zar nije bolje da sve zapamtimo. Zamislite da naš zapisnik dopadne u ruke neprijatelju, šta bi se desilo?

GVOZDEN

Mina, imaš pravo. Ovo ću reći samo jednom, a vi pamtite...

MARKO

Ne valja ni to: šta ako nas neprijatelj zarobi i baci na muke, neko može i da propeva...

MINA

Bojim se da bi, u tom slučaju, ti bio prvi solista..

KRUNA

Deco, nemojte da tupite, imam ja danas i druga posla, osim da ratujem!

GVOZDEN

U redu. Slušajte, onda, pažljivo. Taktika odbrane našeg malog Dunavskog parkića pred naletom moćnog agresora, odvijaće se u više faza. Moramo biti strpljivi, odlučni, ali i spremni na žrtve. Ali, zato, pobeda nam nikako ne može izmaći...!

(Zatamnjenje).

Scena 4
(Mansarda. Noć.)

U kupatilu je upaljeno svetlo i čuje se šum vode. MARKO i VERA, u pidžamama, obazrivo idu prema kupatilu. Polako priđu vratima od kupatila, prvo VERA, a MARKO iza nje. Kako priđu vratima od kupatila prestane šum vode. Oni zastanu, čekaju par sekundi, krenu da otvore vrata – ali, pre njih, vrata otvori MINA! Oni uplašeno odskoče, a iz kupatila izađe MINA u bade-mantilu, sa opranom kosom umotanom u peškir.

MINA

Vera, srce, izvini što sam ovako upala, ali, kad si mi dala ključ od svog stana, moraš biti spremna na sve...

MARKO

Ma, ti nisi normalna, zamalo da se šlogiram!

MINA

Bezveze! A, zašto ste u pidžamama?

VERA

Spavamo, Mina!

MINA

Najiskrenije se izvinjavam – ali, šta mogu, viša sila... Vera, ti znaš da sam još pre tri dana zvala Žiku-bojlera da mi promeni one grejače, jer uopšte nisam imala toplu vodu?

VERA

Da, znam. I, jel bio danas?

MINA

Jeste, bio je. Sada imam vrelu vodu, puši se kao u turskom kupatilu! Samo...

VERA

Šta?

MINA

Nemam više hladnu, jebi ga...!

MARKO

Au, kakav maler...

MINA

Zvala sam drugog majstora, kažu da je pravi vodoinstalaterski genije: zovu ga Pera – ventil! ...Deco, laku noć i puno vam hvala!

MARKO

Orevuar, mon šeri...

MINA

Bože, ko da sam u Parizu, keve mi! (Teatralno izade!)

(Zatamnjenje).

Scena 5
(Mansarda)

MARKO je u kuhinjici, u kućnom ogrtaču. Vidimo po njegovom bunovnom izrazu lica da je nedavno ustao. Sprema na šporetu doručak za sebe i **VERU**. Ona još spava. **MARKO** sve radi vrlo užurbano i nevešto, koristeći pri tom i određene pantomimske radnje. Na nesreću, u tiganju mu se zapali ulje. Pokušavajući da ugasi vatru u tiganju **MARKO** nespretno napravi još veću štetu tako da cela kuhinjica, zapravo, počne da se dimi. Dim se prenese i na deo potkrovlja. **MARKO** pomalo uspaničeno pokušava da smiri situaciju, međutim... Ulazna vrata se sa treskom otvore i u stan uleti **GVOZDEN** sa mokrim ćebetom u rukama i odmah počne da udara po kuhinji gaseći vatru... **VERA**, koja je upravo ustala, u šoku posmatra svoju kuhinjicu, koja izgleda kao da je kroz nju protutnjao brzi voz!

GVOZDEN

Vera, ništa ne brini: situacija je pod kontrolom!

VERA

Marko, šta je ovo?

MARKO

Izvini, sestrice, hteo sam da te obradujem i da ispržim jaja... Ali, eto, nešto se zapalilo...

GVOZDEN

Sreća da sam tako brzo i energično reagovao. Ali, nije čudo, imam ja iskustva sa vojnih vežbi: sećam se...

VERA

Čika-Gvozdene, hvala vam, ali, da vas više ne zadržavamo...

GVOZDEN

Ne, ne, uopšte me ne zadržavate, ovo je jedan od retkih trenutaka tokom dana kada sam slučajno slobodan...

VERA

Molim vas, moram da spremim kuću...

GVOZDEN

Nema problema, odoh na nove zadatke! Zdravo, drugovi...!

MARKO
Smrt fašizmu!

GVOZDEN izađe iz stana skupa sa svojim mokrim ćebetom za gašenje požara. VERA vidno uzrujana i besna sedne na fotelju.

MARKO
Hej, Vera, nešto nije u redu?... Zašto si instalirala tako mračan izraz lica? Hoćeš li čašu vode?... Evo, odmah. (Odvrne slavinu, ali...) Šta je sad ovo, voda je zelena? Mora da je kod Mine opet neki vodoinstalater.

VERA
Marko?

MARKO
Molim, sestrice.

VERA
Sedi – i ćuti!

MARKO
Dobro. Seo sam, i ćutim.

VERA
Ovako ne ide.

MARKO
Kako?

VERA
Pa, ovako... Da mi zapališ kuhinju!

MARKO
Slučajno je bilo...

VERA
Znam, ali, dok živimo zajedno, neki red moramo da ustanovimo.

MARKO
Dobro, neću više da pržim jaja.

VERA

Ne to, nego, napisaćemo spisak obaveza kojih ćemo morati da se pridržavamo. Znaćemo tačno šta je čiji zadatak?

MARKO

Nema da brineš, sestrice, kada se ja nešto dogovorim, to je čvrsto kao planina.

VERA

U redu. Onda, kao prvo, siđi dole i kupi nam nešto za doručak. Samo pazi ne zapališ i samoposlugu.

MARKO

Silazim , ovog trena!

MARKO obuče jaknu, uzme torbu za kupovinu i izađe. Na vratima se susretne sa KRUNOM koja uđe unutra.

KRUNA

Vera, šta ovo bi? Jel ti to onaj Gvozden zapalio stan?

VERA

Nije, nego je Marko pržio jaja...

KRUNA

Ha, klasična stvar! Čim muškarac priđe kuhinji, situacija postane opasna po život... Sećam se, negde tamo u leto 59-e, kada je moj pokojni Toma... ne, lažem te, to je bio Serafim (a Toma je umro ranije)...dakle, kada je moj drugi pokojni muž , Serafim, bog da mu dušu prosti, odlučio da zamuti masu za palačinke...

VERA

Kako ste mu to dozvolili?

KRUNA

Nisam bila obavještena, hteo je da me prijatno iznenadi, a ja sam sedela na terasi i čitala novine. Kad odjednom, imam šta da vidim! Pored mene, na ogradu terase, sleti nekoliko golubova - ofarbani u žuto! Shvataš: moj pokojni Serafim je smesom za palačinke omalao čitavo jato golubova koje se sunčalo na krovu! Nego, slušaj, kad sam već navratila, htedoh ti reći: znaš onog finog momka od preko puta, mislim da se zove Stojan, što radi u Zavodu za kont...ne, kostal...ma ne, što radi Zavodu za..

VERA

Za konstalting, znam!... Za njega ste pokušali da me udate prošle godine...

KRUNA
Jesam li?

VERA
Aha.

KRUNA
Kako vreme leti... Pa, šta je bilo?

VERA
Pa eto, nisam se udala..

KRUNA
Ali, zašto, to sam zaboravila?

VERA
Zato što je već bio oženjen!

KRUNA
Bože, kako su ti muškarci naivni! Ožene se, a i ne sačekaju pravu priliku!

Otvaraju se vrata i ulazi MINA.

MINA
Vera, maco, da li je i kod tebe voda zelena?

VERA
Jeste, zelena je.

MINA
Ovoga puta ću ga sigurno ubiti! Ja lepo kažem: majstore, gospodine Pero-ventilu, teče zelena voda, a on meni: to vam se, gospođice Mina samo tako čini, zbog refleksije... Hej, zašto ti je kuhinja mokra?

VERA
Marko je pržio jaja.

MINA
Pa je napravio poplavu?

VERA
Ne, nego požar! A onda je uleteo Gvozden i mokrim ćebetom ugasio požar!

MINA

Neverovatno! Prvo mi Pera-ventil oboji vodu u zeleno, onda ti tvoj brat Marko napravi požar, a zatim Gvozden ispoliva vodom celu kuhinju. Nikada neću razumeti za koji je to koristan posao priroda, zapravo, izmislila muškarce?

MINI zazvoni mobilni telefon.

Halo?... Ti si?... Kako si znao da sam ovde?!...**(Prasne u smeh)** To je fazon, moronu jedan! Šta je bilo?... Primadona Tatjana javila da ima influencu?... Pa šta?... Mogu li da uskočim večeras u njenu ulogu?... Jesi li ti normalan, gledala sam predstavu samo jednom, ne znam tekst... Ima malo teksta, je li?... Šta radiš? Moliš me?... Rasprodata sala, aha... Možda sam i ja rasprodata za večeras? Dobro, dobro nemoj da sliniš, doći ću!... Pa da, ja sam tu da zakrpim svaku rupu kad zagusti u pozorištu, a kad ja imam problem, onda se svi prave ljudi!

(Zatamnjenje).

Scena 6
(Kafić)

VERA sedi za stolom u kafiću. Pije kafu. Zamišljena je. Prilazi joj **PEĐA**. Dotakne je s leđa po ramenu, ona se trgne, okrene se prema njemu... **PEĐA** joj pruži ruku.

PEĐA

Izvini, iz pozorišta nikako da se izvučeš, uvek ima još nešto, i još nešto...

On sedne naspram nje. Izvadi iz svoje tašne **VERINE** skice za kostime i stavi ih na stočić. **Priđe kelner.**

Ja ću kafu... Vera, hoćeš li ti još nešto? Ljuta si što sam zakasnio?... Ne? Onda, samo kafu... U stvari, i nemam bog zna šta da ti kažem. Tvoje skice za kostime su, jednostavno – fenomenalne!... Napravićemo maestralnu predstavu... Ti treba da završiš sve skice, takođe nam je potrebno još par nedelja za doradu teksta, zatim uobičajene birokratsko-administrativne zavrzlake sa upravom pozorišta, i – probe mogu da počnu!...(Otpije gutljaj kafe i zagleda se u nju)...Stvarno nisam verovao kad me je Mina ubeđivala koliko si dobra!

VERA

Samo volim da radim kostime... i, to je sve.

(Zatamnjenje).

Scena 7

(Ispred ulaza u zgradu)

MINA, koja se vraća sa predstave, zastane na ulazu u zgradu, jer joj zazvoni mobilni telefon.

MINA

Alo?...Zdravo...Kako: gde sam? Upravo ulazim u kuću... Zašto misliš da je trebalo da se večeras nađemo?... Stekao si takav utisak, je li?... Eto vidiš, ja nisam, šta da se radi... Gorane, da ti kažem nešto: umorna sam... Ne večeras, ne zbog predstave, umorna sam zbog nas dvoje... Keve mi, jesam!.. Ne, ne, nisi ništa pogrešio, verovatno se to danas u industriji zove »zamor materijala«! Da!... E,pa kod mene je nastupio« zamor materijala« - i potreban mi je: »odmor materijala«! Kapiraš?... Ne? Pa, šta ja tu mogu, ne znam kako da ti bolje objasnim tu stvar... Ne brini, utešićeš se sa onom plavom što obleće oko tebe, ko pčela oko meda!... Imam ja i drugu metaforu, ali neću da je upotrebim iz pristojnosti... To je to... Čao, Gorane, daj mi malo odmora, pa da se čujemo. Važi?... (Isključi telefon) Važi, kaže on. Malo morgen...

Pojavi se MARKO, noseći opet nekoliko kesa u rukama. Gotovo da se sudari sa MINOM na vratima.

MARKO

Op, izvini, nisam te video...!

MINA

Ništa,ništa, ja sam se zapričala u telefon, ko da sam u javnoj govornici.

MARKO

Ako je toliko trajao, razgovor mora da je bio posebno prijatan?

MINA

Nemaš pojma koliko je bio prijatan...Ko da sam progutala živu sodu!

MARKO

Slušaj, da ti popravim raspoloženje: večeras sam ja zadužen za pravljenje večere. Upućujem ti svečani poziv. Onako, od srca!

MINA

Prihvatom – od srca! Ali, bez Gvozdene koji utrčava sa mokrim ćebetom?

MARKO
Bez čebeta – garant!

(Zatamnjenje).

Scena 8
(Mansarda)

MARKO je upravo postavio sto za večeru na svečani način. Ulazi VERA.

VERA

Hej, šta to proslavljamo večeras?

MARKO

Ništa naročito, pozvao sam Minu na večeru, ako nemaš ništa protiv. Sreo sam je na ulazu, delovala je nekako depresivno.

VERA

Baš dobro! Ionako je red na mene da organizujem klopou.

Začuje se zvonce i zasvetli sijalica na ulaznim vratima. Uđe MINA sa flašom šampanjca u ruci i u pravom glumačkom nastupu iz nekog poznatog pozorišnog komada, dođe do stola, sedne i stavi flašu na sredinu.

MINA

Marko, da li bi hteo ovo da otvoriš?

MARKO

Odmah, vaša visosti!

MARKO uzme šampanjac i počne polako da odvrće čep.

MINA

Deco, dugo sam razmišljala i zaključila: nek se nosi...!

SVI

Ko?

MINA

On. Goran!

MARKO

Prava odluka! U to ime: živel!

MARKO otvori šampanjac. Pena šikne! Svi veselo uzmu svoje čaše u ruke.

(Zatamnjenje.)

Scena 9
(Mansarda)

Jutro. MARKO slika. Ulazi VERA iz kupatila.

MARKO

Kako ti izgleda ovo platno na dnevnom svetlu?

VERA

Odlično je...

MARKO

Misliš?...A da pojačam plave tonove? Ne mogu da pogrešim: proći će kao Pikasova »plava faza«...

Zvonce na vratima! Ne čekajući da mu otvore vrata, u stan utrči GVOZDEN, sa najsrećnijim i najvažnijim izrazom na licu koji je moguće zamisliti!

GVOZDEN

Naplaviću ga, ko niko!... Miš je u mišolovci!... Neka sada procijuče, bedni glodar!

VERA

Ko. Gosn Gvozdene?

GVOZDEN

Onaj ljigavi opštinski špijun, Aleksa, što nas nam se stalno mota iza leđa od kad je počela sva ova frka.

MARKO

Druže majore, da ga bacimo na muke, ko Turci malog Radojicu?

GVOZDEN

Mladiću, bez zajebancije, ovo je ozbiljna vojnička akcija! Neprijateljski špijun je u našim rukama, moramo da postupamo oprezno, ali odlučno!

VERA

Ma, pustite čoveka...

GVOZDEN

Da, ali tek kad mi do kraja rasvetli svoju ulogu u ovoj operaciji. To sam mu predočio u vidu ultimatum!

MARKO

I, šta je rekao?

GVOZDEN

Opsovao, prostačina...!

MARKO

Nema druge: moraćemo da ga streljamo.

VERA

Marko, ti si lud!

MARKO

Zašto? Jesmo li u ratu, ili nismo?

GVOZDEN

Propevaće ptičica i pre streljanja. To vam Gvozden garantuje.

MARKO

Nisam ni mislio da peva posle...

GVOZDEN

Mladiću, a šta to radiš s bojicama?

MARKO

Slikam, pukovniče.

GVOZDEN

Stvarno? ...Ovo je tvoja slika?

MARKO

Jeste... naravno, nije gotova.

GVOZDEN

Vidim da nije gotova... Nego, da te pitam: kad prestaneš da se igraš s ovim, bil' došao da mi okrečiš stan?

MARKO

Sve ću da vam okrečim, od glave do pete!

Vrata se otvaraju i ulazi KRUNA, vidno zadihana i uznemirena!

KRUNA

Gvozdene, idi puštaj onog nesrećnika iz lifta: kuka i zapomaže kako će da se obesi o kočioni sistem!

GVOZDEN

Blefira. Znam ja takve... Nego, odoh ja da mu pustim Vagnera: te muke neće izdržati!

GVOZDEN energično, vojnički, izađe iz VERINOG stana. KRUNA zastane ispred MARKOVE slike. Dugo je gleda, reklo bi se, znalačkim pogledom.

KRUNA

Mladiću, biće od tebe nešto.

MARKO

Dopada vam se?

KRUNA

Ko?

MARKO

Pa, slika, naravno...

KRUNA

A, slika, ček da pogledam?... Ne volim mrtvu prirodu.

MARKO

Ali, ovo nije mrtva priroda.

KRUNA

Onda deluje mrtvački. U mojim godinama, takva tematika nije popularna.... Vera, ne znam da li sam ti rekla: znaš onog malog krecavog sa drugog ulaza, što radi u onom, kako se zvaše, Institutu za... da, za stočarstvo! Srela sam ga danas u pedikir- salonu, pita za tebe...

VERA

Zar vi ne znate?

KRUNA

Šta, moliću lepo?

VERA

On se... ne zabavlja sa ženama.

KRUNA
Nego s kim?

VERA
Sa onima – od preko puta!

KRUNA
Ne razumem, preko puta je Toza-pekar.

MARKO
Kakav, bre, pekar!? Vaš krecavi iz pedikir-salona je peder, gospođo!

KRUNA
Iju, bože sačuvaj i sakloni!... Ko bi rekao, onako fin mladić?

MARKO
Nema to veze sa finoćom...

KRUNA
U moje vreme...Bože, a kad je to bilo moje vreme?

Ulazi MINA, u izuzetno vedrom i poletnom raspoloženju! Poljubi VERU u obraz.

MINA
Verice, sve je popravljeno, sve radi, voda više nije zelena!

MARKO
Šteta. Onako je baš bilo super. Čist konceptualizam.

MINA
Marko, jel ovo tvoja slika?

MARKO
Moja je. Nemoj da me biješ.

KRUNA
Mrtva priroda, tja...

MINA
Ti si talentovan, hej!

MARKO

Znam, to su mi govorili i u obdaništu, kada sam donosio žabe i učlanjivao ih u hor.

MINA

Vera, on je super, keve mi!

VERA

Znam ja to odavno.

MINA

Ovako ćemo: Žil!

MARKO

...i Džim.

MINA

Budi bar tri sekunde ozbiljan! Žil je galerista, napravićemo posao.

MINA

A sad moram na probu... Vera, Marko, vidimo se... Marko, šifra je – Žil, galerista!

KRUNA I MINA izađu. MARKO i VERA ostanu sami. Pogledaju se, a onda MARKO prasne u smeh!

MARKO

Sestrice, reći ću ti istinu: ovakvog komšiluka nema u celoj Francuskoj!

(Zatamnjenje).

Scena 10
(Ispred lifta)

GVOZDEN sedi ispred vrata od lifta u kome je zaglavljani **ALEKSA**, ali koji se ne vidi. Pored njega je kasetofon, sa koga se čuju zvuci Vagnera!
GVOZDEN ga isključii.

GVOZDEN

Ovako ja gledam na naš problem, Aleksa: jesi li čuo za teoriju relativiteta. Pretpostavljam da jesi, s obzirom da mi deluješ pismeno, a i kao čovek koji redovno pere noge. Dakle, tvoja situacija u ovom liftu krajnje je relativna: ti ćeš iz njega možda izaći vertikalno, a možda i horizontalno... Šta kažeš na to?... Ništa? Rešio si da ćutiš? Dobro, dakle, da nastavim... Ja znam vaše planove. Vi ste, prosto rečeno, provaljeni! Hoćete da uništite naš lepi Dunavski parkić i da na tom mestu podignete garažu i benzinsku pumpu!... E, neće proći! »No pasaran!«...Ali, zato, da bi ti poštedeo život, moraš mi reći sve: od A do Š!...Jesi li razumeo?...Nećeš da komuniciraš sa mnom? Dobro, to je u redu, demokratski, transparentno...Samo postoji jedan problem: ja hoću da komuniciram s tobom! I to – na moj način!

GVOZDEN ponovo uključi kasetofon i pusti **VAGNERA** iz sve snage, još jače nego pre! Pobednički ustane i ode niz stepenice. a **ALEKSA** očajnički zagnjuri glavu u šake.

(Zatamnjenje).

Scena 11
(Mansarda)

Veče. MARKO zadovoljnog izgleda leškari na trosedu i gleda svoju sliku na štafelaju. Tiha muzika. Pored njega je čaša s pićem. Deluje kao da nešto proslavlja. Ulazi VERA.

VERA
Zdravo! Ko je popravio lift?

MARKO
Mislim da je general sve sredio.

VERA
Šta to piješ?

MARKO
Nešto dobro. Hoćeš da ti sipam?

VERA
Taman posla, odmah bi zaspala od umora!... Hej, ti kao da nešto proslavljaš?

MARKO
Pa, moglo bi se reći...

VERA
Govori, nemoj da te gađam s ovom tašnom...!

MARKO
Čekaj, samo polako...Dakle, video sam se s onim galeristom koga Mina poznaje....Pokazao sam mu slajdove, neke kataloge sa mojim slikama, odneo sam mu par skica...

VERA
I...?

MARKO
I, ništa. Popili smo kafu...

VERA
I, šta još?

MARKO
Zaista ništa: malo smo popričali... ah, da, umalo da zaboravim: organizovaće mi izložbu!

VERA
E, sad ću te stvarno izudarati!

Počne da ga u igri juri po stanu, nastojeći da ga udari tašnom. Najzad, MARKO se zaustavi u jednom uglu.

MARKO
O.K. Predajem se!

VERA
To je fantastična vest! Kad će da bude izložba?

MARKO
Uskoro...kad završim još neke slike.

VERA
Znaš šta: sipaj i meni jedno piće.

MARKO natoči VERI piće, a zatim dopuni svoju čašu. Podigne čaše.

MARKO
Dakle, za novog Modiljanija!

VERA
Živeli!

Kucnu se i ispiju svoje piće. Zazvoni telefon. MARKO podigne slušalicu.

MARKO
Halo?...Zdravo, Mina... Znači, već si obaveštena...Da, sjajan je ti, mnogo ti hvala...Što da ne? Dolazimo.Ćao!...(spusti slušalicu) Vera, Mina nas poziva na piće da proslavimo moju buduću izložbu...Idemo?

VERA
Idi ti sam.

MARKO
Ali, poziva oboje...

VERA
Znam. Ipak, ja ću da ostanem. Umorna sam, a zašto se vas dvoje ne biste na miru malo bolje upoznali.

MARKO
Sestrice, sestrice, nisam znao da si takav đavo!...Idem. Ćao!

VERA
Pozdravi Minu!

(Zatamnjenje).

Scena 12
(Mansarda)

MARKO gleda kroz prozor. **VERA** za kompjuterom ucrtava neke skice. **MARKO** se odmakne od prozora. **VERA** ga pogleda.

VERA
I, kako je bilo sinoć... kod Mine?

MARKO
Normalno.

VERA
Nešto si se zadržao...?

MARKO
Malo smo duže pričali, to je sve...

VERA
O slikarstvu, o pozorištu, o tome kako trava raste...?

MARKO
Vidi ti nju? Ko bi to rekao: moja sestrice je prava petarda!

VERA
Biće tebi »petarda«, kad te Mina izmučka u svojim epruveticama!

Zvonce na ulaznim vratima. MARKO otvori vrata. Uđe KRUNA, noseći tacnu sa kolačima.

KRUNA
Zdravo, Pikaso!...Evo, stižu i moji moji specijalni kolači »a la Marija Antoaneta«. Izvolite, deco, poslužite se.

MARKO
Hvala....**(uzme kolačić)**. Mmm, prosto se tope u ustima... Gđa Kruno, da li mi to danas nešto slavimo?

KRUNA
Slavimo, naravno, zna Vera...

MARKO

Da li bih i ja mogao da saznam?

VERA

Marko, ćuti i jedi. Zašto moraš stalno da zapitkuješ?

MARKO

Bio sam u pravu: ovo je feministička seansa jedenja kolača!

KRUNA

Jesu li svi slikari ovako ljubopitljivi?

MARKO

Ne svi, samo oni najveći.

KRUNA

Ako baš toliko želiš da znaš, nije u pitanju nikakvo prizivanje duhova. Jednostavno, danas je godišnjica kada smo se moj pokojni muž Zaharije i ja upoznali, to je sve.

MARKO

Zaharije.. to je onaj četvrti?

KRUNA

Treći i – poslednji! Šta ti misliš da sam ja u životu radila: samo se udavala i sahranjivala muževe?

MARKO

Izvinite, prebrojao sam se ...

KRUNA

Bogami, jesi..Ali, ne zameram ti: i ja sam u školi slabo stajala sa algebrom.

VERA

Gđa Kruno, ispričajte nam kako je to bilo?

KRUNA

Pričala sam ti , dete...

VERA

Ali, Marko ne zna, molim vas?

KRUNA

Hm, dobro, kad si baš zapela...Nije to nekakva posebna priča. Oboje smo bili mladi i ludi, on u najboljim godinama, tek je prevalio pedesetu, a ja – ni četrdeset! Letimo u avionu za Beograd, vraćamo se iz Pariza, on preko jedne turističke agencije, ja preko druge - sedište do sedišta!...A njemu muka! Gledam ga: pozeleno u licu, samo viri kroz prozor, podriguje i zapitkuje stjuardesu: da li je sve u redu sa levim motorom?...Jeste, kaže ona – sve je u redu. Pokušavam i ja da ga smirim , ali ne vredi.. Vidim, već vadi kesu za povraćanje...Čekajte, pobogu, kažem mu ja, da se odmaknem, imam novu haljinu..Ma ne, ne, samo vi sedite, ovo je psihološkog karaktera...Samo što to reče, on ti se tako »psihološki« isповраća po onoj mojoj novoj haljini kupljenoj na Jelisejskim poljima, da sam htela da ga izbacim kroz prozor!...Sreća po njega što oni glupi prozori u avionima nemaju kvaku!...Bilo kako bilo, ja mu tu odbrusih svašta, on se samo izvinjava, izvinjava...i tako stigismo u Beograd...Ja odoh pravo kući da operem haljinu, legoh onako besna u krevet i jedva zaspah oko četiri ujutru..Kad, sutradan, već oko osam izjutra, zvonce!...Ustanem bunovna, spremna da nekoga ubijem...imam šta da vidim! Na vratima onaj Zaharije iz aviona, sa ogromnim buketom cveća i novom-novcatom haljinom iz najskupljeg butika u Beogradu!...Haljina sa natpisom: »Made in U.K.« - sa Trafalgar skvera!...Eto, tako je sve to počelo...Jedite, deco, jedite za mog pokojnog Zaharija . Obradovaće ga to na onome svetu...!

Zvonce na ulaznim vratima. Ne čekajući da mu se otvore vrata, energično u stan upadne GVOZDEN, sa ogromnom činovničkom tašnom u rukama.

GVOZDEN

Gvozden je sve provalio...!

KRUNA

(Za sebe) Bože, zašto se ovaj čovek uvek pojavi kad najmanje želim da ga vidim...

GVOZDEN stavi tašnetinu na sto i počne iz nje da vadi razna dokumenta.

GVOZDEN

Evo, sve je tu, crno na belom! Fotokopije svih rešenja, odluka, ugovora u vezi sa izgradnjom garaže i benzinske pumpe na mestu našeg parkića!

MARKO

Znači, Aleksa je propevao?

GVOZDEN

Ma, ne...(uzme kolačić)...Hvala, uzeću jedan kolačić...Mmm, izvrsno, to mora da je vaših ruku delo, gđa Kruno?

KRUNA

Nažalost, jeste.

GVOZDEN

Zašto »na žalost«? Biće bolji drugi put...Dakle, onaj baksuz Aleksa nije hteo ni da zucne, taman i da je bez glave ostao..Nego, snađoh se ja na drugi način, ali, o tome ne smem ništa da vam kažem. Čista kontraobaveštajna akcija.

VERA

Dobro, šta ćemo dalje?

GVOZDEN

Ništa vi ne brinite, ja sam sve dogovorio: za subotu je zakazana konferencija za štampu. Sve ćemo ih raskrinkati i obelodanićemo celu njihovu ujdurmu!

MARKO

To je dobra ideja. A, gde će biti?

GVOZDEN

Ko?

MARKO

Pa, ta konferencija?

GVOZDEN

Naravno, ovde.

MARKO

Čekajte, nije ovo sala za sastanke Kućnog saveta. Ja ovde slikam.

VERA

Marko, u redu je. Sastanke uvek držimo kod mene.

GVOZDEN

Mladiću, vi ste novi, zašto se mešate?! Siguran sam da ćete mi jednog dana odati zaslužen priznanje za sve ono što činim za ovu zgradu i za ceo kvart?

KRUNA

Dobićeš, Gvozdene, vrlo brzo spomenik, to ti je obećavam.

GVOZDEN

Eh, gospođa Kruno, vi uvek imate nešto protiv mojih akcija?

KRUNA

Znaš ti dobro protiv čega ja imam...

GVOZDEN

To je bilo pa prošlo...Nisam vam ja nacionalizovao ovu kuću. Meni su samo rekli: ti ćeš stanovati ovde, razumem! Uostalom, sve će vam uskoro biti vraćeno, živi bili, pa videli!

KRUNA

Hoće, biće vraćeno...Kako ti ono kažeš? Kad...

KRUNA i GVOZDEN

(zajedno, u glas) Kad bandera prolista!

GVOZDEN

U redu, podneo sam izveštaj, idem dalje na zadatak!

KRUNA

Čekaj, Gvozdene, idem i ja s tobom, na svoj zadatak.

GVOZDEN pokupi sve papire, brzo ih utrpa u svoju tašnu i izađe. Savije ruku da bi ga KRUNA uhvatila.

GVOZDEN

Gđa Kruno, smem li da se ponudim...?

KRUNA

Zašto da ne? Valjda si ti bolji od običnog štapa! Deco, doviđenja!

MARKO

Hvala na kolačima...!

KRUNA i GVOZDEN izađu, ali se već na vratima susretnu sa MINOM, koja, po običaju, ulazi odlučno i energično! Osvrće se sa sobom.

MINA

Hej, šta to bi? Gvozden i Kruna, ruku pod ruku? Mora da će skoro propast sveta!

VERA
Čuda se događaju...

MINA
Da, ali ne i između njih dvoje! Uostalom, ko zna: kako nam je svima krenulo u ovom kraju, uskoro će i mačka da spava s mišem.

MARKO
Da li je to nekakva aluzija?

MINA
Aluzija ili iluzija – to je pitanje!...Ma, lupam, ne obraćajte pažnju...Marko, najveći slikaru 21. veka, kako napreduje spremanje izložbe?

MARKO
Dobro si me podsetila: nestao mi je tuš. Moram da siđem do knjižare...Vera, ako stavljaš kafu, odmah se vraćam!

MARKO dohvati jaknu sa čiviluka i žurno izađe iz stana. VERA stavi džezvu za kafu na šporet. Okrene se ka MINI, koja razgleda MARKOVU sliku na štafelaju.

VERA
Slušaj, lepo je od tebe što si mu pomogla da upozna tog Žila...

MINA
Ma hajde, Marko je pravi slikar! Znaš li ti uopšte kakvi moroni danas izlažu svoje nazovi slike po kojekakvim izložbama? Pa, to je ko da si se našla usred duševne bolnice! Ništa ja nisam nikome pomogla. Svako kroji sam sebi svoju sudbinu.

VERA
To si dobro rekla: svako sam sebi..Ali, možda neko ne može sam.

MINA
Ko, na primer? Ti?

VERA
Ma ne, nisam mislila na sebe...

MINA
Vera, srce, uveravam te, mnogo si jača nego što ti se čini!

VERA

Ipak, nikad neću biti kao ti.

MINA

Šta sam ja? Amazonka?.. Niko , u stvari, ne zna koliko mi malo treba da padnem u depresiju.

VERA

Ti i Marko onda imate neke sličnosti, mada to tako ne izgleda.

MINA

Mogu ti reći da imamo: i mene je to iznenadilo.

(Zatamnjenje)

Scena 13
(Kafić)

VERA i PEĐA sede u svom kafiću. Na stolu su nove VERINE skice. On ih brzo razgleda, a zatim odloži na sto.

PEĐA

Super, super, super...! Sve je fenomenalno. A ono najvažnije zbog čega sam te zvao: projekat je definitivno odobren. Skice su prihvaćene, scenografija je prihvaćena, usvojena je podela – naravno, Mina igra jednu od glavnih uloga – i šta još da ti kažem? Biće to najsajjnija postavka jednog Šekspirovog komada nakon dužeg vremena.

VERA

Kako znaš da će ispasti tako dobra predstava?

PEĐA

Zar nas neko može sprečiti u tome?

VERA

U čemu?

PEĐA

U tome da napravimo dobru predstavu?

VERA

Ne, zaista...mislim da ne može.

PEĐA

Slušaj, hteo sam nešto da ti predložim: kada počnu probe, imaćemo puno posla...Zašto pre toga ne bismo iskoristili još ovo malo slobodnog vremena da se, na primer... bolje upoznamo.

VERA

Pa , eto, upoznajemo se...

PEĐA

Znam, u kafiću...ali, to nije to. Šta radiš u subotu?

VERA

Molim?...U subotu?... Verovatno, ništa naročito.

PEĐA
Ništa naročito?...Eto, pozivam te na jednu dobru vožnju čamcem po Dunavu!

VERA
Imaš čamac?!

PEĐA
Bolje rečeno, imam čamčić sa motorom od 4 konja, ali vrši posao! Šta kažeš?

VERA
Ne znam, da razmislim...

PEĐA
Eto, misliš...Jedan, dva, tri...Dakle?

VERA
Pristajem!

(Zatamnjenje).

Scena 14
(Mansarda)

VERA i MARKO, nakon prilično burnog dana, napokon sami u stanu. Ona je za kompjuterom, MARKO za štafelajem. Čuje se tiha muzika. Dugo se bave svojim poslom... a onda MARKO, kao da se konačno na nešto važno odlučio, ostavi četkicu i sedne do VERE, kraj stola sa kompjuterom. Ona ga pogleda.

MARKO
Nešto sam hteo da ti kažem...Mislím da se zaljubljujem.

VERA
Dobro, pa šta?

MARKO
A, da li bi i ona mogla da se zaljubi u mene?

VERA
Mogla bi.

MARKO
Sigurna si?

VERA
Aha.

MARKO
A ti... i Peđa?

MARKO
Mi ...ništa...Da, zaboravila sam, da ti kažem: u subotu će me voziti čamcem po Dunavu!

MARKO
Stvarno? I, kažeš, ništa?

VERA
To je poslovni izlet

MARKO
(nasmeje se) Pa, poslovni, normalno...Sestrice, nemoj da zezaš!
(Zatamnjenje).

Scena 15
(Mansarda)

Na okupu su MARKO, VERA, GVOZDEN, KRUNA i MINA. Svi ćuteći sede i nervozno lupkaju prstima, povremeno gledajući prema zidnom satu.. Očigledno da nekoga dugo čekaju...

KRUNA

Gvozdene, da te pitam nešto: hoće li ti tvoji novinari doći do sudnjega dana, ili ću ja ovde da pustim korenje, ko stoletni hrast?

GVOZDEN

Ne znam šta ih je zadržalo? Svima sam poslao poziv za deset sati

MINA

Možda po srednje eskimskom vremenu. Po našem, sada je pola dvanaest, a od njih ni traga ni glasa.

MARKO

Pa, šta da radimo? Da ih još čekamo, ili da se rasturamo ko Bitlsi?

GVOZDEN

Budite strpljivi... Neprijatelj se sigurno infiltrirao i u novinarske redove.

VERA

Jeste li za još kafe?

KRUNA

Taman posla, dušo, ionako sam pred šlogom.

GVOZDEN

To govorite već trideset godina...

KRUNA

A, ti bi želeo da se to desi?

GVOZDEN

Šta vam pada na pamet? U ovoj neravnoj borbi koju vodim protiv višestruko nadmoćnijeg agresora – svaka mi je puška dragocena!

KRUNA

Ja nisam puška...!

GVOZDEN

Figurativno, gospodo...

KRUNA

Gvozdene, neka mi slutnja obuzima moju napaćenu dušu: A, koju si adresu dao novinarima?

GVOZDEN

Kako koju? Pa, našu.

NENAD

Da, ali koju našu?

GVOZDEN

»Osma ofanziva« broj 66!

NENAD

Znala sam! Zeznuo si stvar!

GVOZDEN

A, u kom to smislu, moliću lepo?

KRUNA

U smislu da si je zeznuo!

Znaš li da je našoj ulici još pre sedam godina promenjeno ime, i da se od tada zove »Dunavska košava«!?

GVOZDEN

Au stvarno...

KRUNA

Ti si, Gvozdene, senilan.

GVOZDEN

Čekajte, kakve to ima veze: »Dunavska košava«? I vrapci znaju da se naša ulica zvala »Osma ofanziva«!

MINA

Vrapci znaju, gosn Gvozdene, ali ne i novinari!

GVOZDEN

Nedopustiva greška! Do večeras će sve biti ispravljeno !

VERA

Ali, kako?

GVOZDEN

Ima načina, Vera, ima načina...

GVOZDEN brzo izađe iz prostorije. MARKO priđe svom štafelaju, dohvati četkicu...

MARKO

Žurka je završena, ali istorija tek počinje...Slikaj, Modiljani, slikaj!

MINA

I, šta sada ja da radim? Probu u pozorištu sam otkazala, a snimanje na televiziji imam tek posle tri.

VERA

Ostani ovde i pravi Marku društvo. Ja moram da idem.

MARKO

Tako je, ostani. Budi moja muza.

MINA

Mogu da ostanem, ali muzu potraži u »malim oglasima«.

MARKO

Ne u malim, već u velikim! Ja sam slikar velikog formata i potrebna mi je najveća muza!

KRUNA

Maestro, bolje ti je smanjiš format, jer Mina samo što ti nije uhvatila maglu.

MARKO

Ah ne, Mina, boginjo moja, ne ostavljaj me s ovim ukletim platnom...!

MINA

Jebo te, Marko, ko da si ti glumac, a ne ja. Ćuti i slikaj!...Vera, a gde ćeš ti? Zar ti nije rano za fakultet?

VERA

Nema danas fakulteta...Idem da se vozim čamcem po Dunavu.

MINA

Stvarno? Pa, to je fenomenalno, kako si ti originalna!...Čekaj, nećeš, valjda, sama u čamac?

VERA

Što da ne? Umem da plivam...Šalim se! Idem s Peđom.

MINA

O, ohoho, s Peđom?...Što ne prijavljuješ taj slučaj, mačence?

VERA

To je samo jedna...poslovna vožnja.

MINA

Da, da, u čamcu se najbolje diskutuje o »poslovima«..Vera, pazi se: stavi pojas za spasavanje, Dunav je pun virova.

KRUNA

Što nisam mlađa, pa da i ja nađem nekog kapetana lađe Ovako, ostaje mi samo da otplivam do samoposluge.

VERA

Izlazimo zajedno! Ja sam već odavno spremna.

KRUNA

Onda, na more: vetar je povoljan, jedra su podignuta, kapetan lađe stoji na pramcu i nestrpljivo puši lulu!...(zapeva)...«Kad naš brod plovi, plovi...»

KRUNA i VERA izađu. MARKO povuče prve poteze četkicom po platnu.

MINA pride malom šanku.

MINA

Marko, jesi li za neko pićence?

MARKO

Može

MINA

Šta ćeš?

MARKO

Isto što i ti.

MINA naspe piće za sebe i za MARKA. Donese čašice. Kucnu se i otpiju gutljaj. MINA pusti tihu muziku, a zatim sedne naspram MARKA, gledajući ga kako slika.

MINA

Marko...Hej, Maki?

MARKO

A?

MINA

Znaš li da je slikanje obavezan vid terapije u psihijatrijskim ustanovama?

MARKO

Baš ti hvala.

MINA

Nisam na to mislila sam da kažem kako slikanje, nekako, smiruje čoveka, za razliku od glume, na primer. Svaki put kad radiš novu ulogu, kao da si za korak bliži ludnici!

MARKO

Šta te je spopalo? Obično si puna pozitivne energije.

MINA

Znaš, ja se u stvari divim tvojoj sestri. Ona je tako smirena, tako talentovana i, za razliku od mene, uopšte nema osećaj da će negde zakasniti, da će nešto važno u životu da propusti!

MARKO

Znaš šta je rekao Čehov: ljudski je život uvek prokockan!...Zašto se onda sekiraš?

MINA

To me je uvek nerviralo kod muškaraca: za sve imaju filozofsko objašnjenje.

MARKO

Ali, Čehov...?

MINA

Jebo te Čehov! Kad gledaš ili čitaš njegove komade, misliš da se svima na ovoj planeti samo spava.

MARKO

Mina... mislim da si nešto drugo htela da mi kažeš?

MINA

U pravu si, jesam...Zašto si se vratio iz Pariza?

MARKO

Ne razumem? Kakve to veze ima sa ovom pričom?

MINA

Ima! Da si ostao u tom glupom »gradu svetlosti«, meni nikad ne bi palo na pamet da razmišljam o svojoj budućnosti...Igrala bih svoje uloge u pozorištu, na filmu, na televiziji, davala intervjuje, novine bi redovno pratile moj ljubavni život – bila bih i dalje fatalna žena na ovim prostorima!

MARKO

Pa, šta se promenilo? Mislim da si fatalnija nego ikad.

MINA

Sve se promenilo!...Ti si se pojavio sa svojim glupim slikarstvom, a što je najgore – učinio si da poverujem kako umetnost još uvek ima neki smisao!

MARKO

Nisi me ubedila...

MINA

U šta?

MARKO

U to da si ikada mislila drugačije...Uostalom, zašto se toliko plašiš da se zaljubiš u mene?

MINA

Kao prvo: ti nisi baš Rudolf Valentino...a, kao drugo: do sad mi je bilo sasvim dobro i bez zaljublivanja!

MARKO

O.K., ja ne žurim? A ti?

MINA

Ni ja.

MARKO

Onda, evo predloga: ti počni da slikaš, a ja ću da postanem glumac. Naći ćemo se kod psihijatra...!

(Zatamnjenje).

Scena 16
(Mansarda)

MARKO uđe. VERA je već unutra. Opušteno leškari na trosedu gledajući televiziju. Deluje veoma srećno.

MARKO

Ćao, sestrice! Kako je bilo na putu oko sveta?

VERA

Fenomenalno! Obišli smo ceo Dunav.

MARKO

Baš ceo? Odavde... sve do Beča?

VERA

Do Beča i do Crnog mora!

MARKO

Bogami, onda je stvar ozbiljna.

VERA

A šta ste radili ti i Mina?

MARKO

Mi još uvek nismo stigli tako daleko. Sedeli smo i diskutovali o tome da li je Zemlja, zaista, okrugla ?

VERA

Možeš li ti ikada da budeš ozbiljan?

MARKO

Jesam ozbiljan!. Znaš, sestrice, dugo sam ja o tome razmišljao. U srednjem veku smatrali su da je Zemlja ravna ploča koju na leđima nose četiri velike kornjače, i – bili su u pravu!

VERA

Eto, ti se uvek zafrkavaš!

MARKO

Ma ne, razmisli dobro: da je ona zaista nekakav okrugli globus koji se stalno vrti u krug, mi bi svi sa nje odavno poispadali u kosmos!

VERA

U redu, Zemlja je ravna, pobedio si!

MARKO

Pobedila je istina, a ja sam samo njen ponizni sluga.

Zvonce na ulaznim vratima. VERA ode da otvori vrata, a onda se uplašeno povuče u sobu , jer za njom uđu GVOZDEN – i jedna omanja, moglo bi se reći kidnapovana i uplašena televizijska ekipa: novinarka, snimatelj, tonac i rasvetljiivač! Haos je potpun!

GVOZDEN

Jel Gvozden obećao da će dovesti novinare?.. Jeste!...I Gvozden ih je doveo!
Marko, Vera, pozovite sve stanare, konferencija za štampu upravo počinje! Istina će pobediti sve!

(Zatamnjenje).

Scena 17
(Mansarda)

VERA koja je prehladna leškari na trosedu sa termometrom ispod jezika i oblogom na čelu, dok joj MINA donosi limunadu.

MINA

Lepo sam te upozorila: čuvaj se, Dunav je pun virova!...Šta kažeš? Nisi upala u vodu?...Znam, ali, zahvatio te je ljubavni virus!...Molim?...Nije ljubavni, nego si se prehladila u čamcu? Pa, to mu dođe na isto: svejedno si u krevetu...(Izvadi termometar iz VERINIH usta)..Da vidimo: 37 sa 5...Nije strašno. Popij ovu limunadu

VERA ispija limunadu. Zatim joj zazvoni mobilni telefon. Ona pročita poruku na displeju.

VERA

Peđa...Doći će posle probe.

MINA

Tipično za muškarca: prvo te obori u krevet, a onda dođe da vidi kako ti je.

VERA

Nemoj da zezaš!...Dovoljno se nerviram što danas ne mogu na probu.

MINA

Veco, ti si svoje odradila: kostimi su odlični, probe idu dobro...Uostalom, ja igram u toj predstavi i obaveštavam te o svemu. Kao tajni agent 007!

Ulazi MARKO noseći pune kese namirnica iz samoposluge. S mukom odloži kese na sto.

MARKO

Krajnje je vreme da počnemo jesti neku lakšu hranu...

VERA

Sa manje kalorija?

MARKO

Sa manje težine! Treba ovo dovući na mansardu. Od kad se onaj smutljivac Aleksa zaglavio u liftu, uglavnom idemo peške.

MINA

Ko bi rekao da si tako slabašan?

MARKO

Umetnost iscrpljuje, dušo!...Ko će da kuva kafu?

MINA

Normalno, ti.

MARKO

Zašto: normalno ja?

MINA

Zato što ti ja lečim sestru...A, lečiću, maco, i tebe, čim se prehladiš.

MARKO

Hvala, kucu – ali, ja ne flertujem u čamcu na sred Dunava.

VERA

Marko, stavi kafu i nemoj da daviš!

MARKO

Razumem, šefe!...(za sebe) Kako je krenulo, mogu još i batine da dobijem.

MARKO stavi džezvu za kafu na šporet, a onda počne da raspakuje kese i da slaže namirnice u frižider. Zvonce i svetlo na ulaznim vratima. Utrčava GVOZDEN, beskrajno uzbuđen...a za njim KRUNA.

GVOZDEN

Pali televizor, pali televizor...!

MINA

Polako, bre, ovde je bolesnik...

KRUNA

Gvozdene, lakše malo, nije ovo probijanje neprijateljskog obruča!

VERA

Šta se događa?

GVOZDEN

Gde se pali? Ovde?

Priđe televizoru i počne da pritiska neke dugmiće. Nema slike. GVOZDEN se u očaju hvata za glavu!

Ne radi...!...Vera, Mina, Marko, zašto televizor ne radi?

MINA dohvati iza televizora kabl sa utikačem i hladnokrvno ga uključi u utičnicu.

MINA

Zato što nije uključen u struju, gosn potpukovniče. Uključen je bio fen za kosu!

Fenirate se kada se događa istorija?! Vas dve niste normalne!...Gledajte sada!
Tišina!

MARKO

Hej, pa to smo mi?...Jel to snimila ona tv ekipa koju ste kidnapovali, gosn generale?

GVOZDEN

Niko nije kidnapovan, samo je izvršena korekcija odredišne adrese! A sad, gledajte: ovo sam ja...Izgledam – monumentalno!

(Zatamnjenje).

Scena 18
(TV snimak)

GVOZDEN, KRUNA, VERA, MARKO I MINA, poređani u polukrug, govore u kameru:

GVOZDEN

Mirno – na mestu voljno! Raportira komandant strateške grupacije za odbranu Dunavskog parkića, potpukovnik Gvozden Vuković u penziji!

MARKO

Ja sam Marko, student slikarstva, a ovo je moja sestra Vera...Vera, izjavi nešto za televiziju.

VERA

Stvar je jasna: opština hoće od našeg parkića da napravi garažu. A mi to nećemo dopustiti

KRUNA

A, ja ću vam reći ko stoji iza svega ovoga: oni isti koji su mi 45-e nacionalizovali zgradu – a sad hoće da mi otmu i dunavski vazduh. E, neće moći!

GVOZDEN

Kao vojnik i profesionalac odgovorno izjavljujem: borićemo se do poslednjeg daha! Borićemo se za sebe, ali i za naše potomke! Buduća pokolenja će shvatiti svu veličinu i značaj naše borbe: bageri će možda preći preko naših tela, ali ne i preko našeg nesalomivog borbenog duha. «Viva la muerte...!»

MARKO

Izvinite, ali general se malo zaneo...Ja lično, kao čovek i kao umetnik, smatram da je kompromis moguć. Naime, ako su garaža i benzinska pumpa baš neophodni na ovom mestu – neka ih sagrade ispod vode. Uostalom, valjda i podmornice treba negde da tankuju gorivo, haha!

MINA

Molim?...Želite i moju izjavu? Ali, mene ionako ima previše na malom ekranu, razgovarajte sa običnim ljudima, sa radnicima, seljacima, poštenom inteligencijom...Dobro, ako baš insistirate, reći ću vam, veoma smireno i pribrano: ako nadležni ne shvate svu silinu našeg protesta, ne uvažavaju naše argumente i nastave da sprovode u delo, bolje rečeno, u nedelo, svoju podlu antiekološku i anticivilizacijsku nameru – ja ću lično da odem u opštinu i sve ću ih počupati za kosu!

(Zatamanjenje).

Scena 19
(Mansarda)

VERA, GĐA KRUNA, GVOZDEN, MINA I MARKO ispred televizora.

GVOZDEN

Bravo, Mina, da imam sina, voleo bih da je kao ti!

MINA

Sad ste me ukopali, gosn majore...

GVOZDEN

Tačno: vreme je za ukopavanje! Neprijatelj će nakon ovoga da navali svom žestinom. Na položaj!

GVOZDEN žurno izade. KRUNA takođe ustane.

KRUNA

Vera, ti odmaraj, a ja ću ti predveče poslati kolače

MARKO

Gospođa Kruno, tako sam se uželeo onih vaših specijaliteta, «a la Mari Antoanet»!

MINA

Zašto se ti javljaš? Nisi ti bolestan?

MARKO

Da, ali smo Vera i ja povezani ko sijamski blizanci.

MINA

Naročito kad su kolači u pitanju...Uostalom, i meni je vreme za probu. Marko, da li bi hteo da mi praviš društvo?

MARKO

Doživotno, dušo!...Idemo li tvojim kolima?

MINA

Ma, otkud? Na opravci su kod Mike – karburatora.

MARKO

Zar mi nisi juče rekla da ti je popravio menjač?

MINA

O, da, menjač je sada super – ali volan može da se okreće samo na levu stranu!

MARKO

To je baš zgodno za put oko sveta...mislim, uopšte ne moraš da držiš volan.

MINA

Maco, da li ti je glava možda višak na ramenima?

MARKO

Ma, hajde, nemaš smisla za šalu!...Znate li onaj vic o Muji i Hasi kad se voze kolima?...Ne? Ja znam: dakle, kaže Muja Hasi: Zavij levo!...A Haso: auuuuuu...!

MINA

Idem odmah na probu, dok s tobom načisto ne odlepim.

MARKO

Idemo zajedno, častim »taksi«

MINA

Hvala, gosn »škotlandanine«. Vera, ćao, vidimo se!

VERA

Ne mogu da verujem da ću konačno ostati sama.

Zvonce.Ulazi Peđa.

PEĐA

Mogu li da uđem?

VERA

Peđa?...Naravno, uđi!

PEĐA

Izvoli: cveće za najboljeg kostimografa, pomorandže za najboljeg bolesnika..(Osvrće se oko sebe) Super ti je ova gajba.

VERA

Hvala..Sedi..Šta ćeš da popiješ?

PEĐA

Svejedno...Šta ćeš ti?

VERA

Ja pijem čaj.

PEĐA

Meni, onda, ipak nešto žešće.

VERA

Mislila sam da ćeš doći ranije?

PEĐA

I došao sam ranije, ali su me dva ludaka dole u ulazu pola sata legitimisali i proveravali da li sam ozvučen...Poznaješ li ih?

VERA

Ma, ne, taman posla!...(Donese mu piće) Kako je bilo na probi?

PEĐA

Rovoska bitka. Ali, biće to odlična predstava.

VERA

Baš se nerviram što me zakačio ovaj virus.

PEĐA

Ja sam kriv.

VERA

Ne, nisi ti...

PEĐA

Morao sam da te upozorim da se toplije obučeš.

VERA

Peđa, kao prvo: nisam dete. Kao drugo: nikada se do sada još nisam tako lepo provela.

PEĐA

Zaista?

VERA

Da, zaista. Uostalom, mislim da više i nemam temperaturu.

PEĐA

Hoćeš li da je izmeriš?

VERA

Nema potrebe. Daj mi ruku.

VERA ga uhvati za ruku i prinese njegovu šaku svom čelu. On je opipa čelo, a zatim joj se polako približi, uhvati je za glavu i drugom rukom, privuče je sebi...

PEĐA

Zbilja, ti nemaš temperaturu...ali ću je izgleda ja dobiti.

Poljubi je. Ona mu uzvratil poljubac. Ljubavna scena koja duže traje...Tada se vrata naglo otvore i uđe MARKO.

MARKO

O, izvinite molim vas, ući ću ponovo!

MARKO izade i zatvori vrata za sobom. Onda se začuje zvonce. I tako nekoliko puta! VERA, najzad, s nestrpljenjem ustane i otvori vrata.

MARKO

Dobro večer, sestriče, ja stigoh.

VERA

Uđi, nemoj da se izmotavaš!...

MARKO

Zaista se izvinjavam što nisam zvonio.

PEĐA

Ja sam ionako došao na kratko, samo da obiđem bolesnicu...

MARKO

Na kratko ne dolazio u obzir! Jel tako, Vera?

VERA

Tako je! Zadržaćemo ga kao taoca.

MARKO

I ne samo to: nateraćemo ga da pojede špagete koje ću sada da spremim. Šta kažeš, Peđa, jesi li dovoljno hrabar da izdržiš i te muke?

PEĐA

Ako mogu da izdržim pozorišnu probu, valjda ću savladati i tvoje špagete!

MARKO

Dobro, onda, na izvršenje!

MARKO se povuče prema kuhinji da pripremi špagete. PEĐA i VERA ostanu zagledani jedno u drugo. Čini se da im je malo neprijatno. On pokušava da joj nešto saopšti, ali mu ona samo stavi prst na usta. Sada ga ona privuče sebi i poljubi. Iza njih, sukne gust dim iz pravca kuhinje. MARKO je opet u akciji!

Zatamnjenje.

Scena 19.
(Mansarda)

Jutro. VERA za kompjuterom. Pored nje je šoljica sa kafom. Radosno ulazi MARKO sa otvorenom kovertom u ruci.

MARKO

Vera, konačno je stiglo!

VERA

Šta?

MARKO

Zvanično obaveštenje o datumu otvaranja izložbe!...Shvataš: moja prva samostalna izložba u Beogradu – zvanično je zakazana!

VERA radosno skoči od stola i zagrlji MARKA!...Ali, njihova radost je kratkog veka, jer, takođe sa otvorenim kovertom, sa najljućim izrazom na licu, uđe GVOZDEN.

GVOZDEN

Šta to radite? Zašto se blesavite?

MARKO

Imaću izložbu...!

GVOZDEN

A ja mislio da je nešto važno..**(Pokaže koverat)** Ovo je tempirana bomba!

VERA

Kakva bomba?

GVOZDEN

Tempirana - s produžnim dejstvom! Ovo je gore od bojnog otrova!

MARKO

Gosn generale, hoćete li nam konačno reći o čemu se radi – ili da navlačimo gas maske?

GVOZDEN

Bićete obavešteni– čim se svi okupe. Zakazao sam vanredni sastanak Kućnog saveta!

MARKO

Opet...?!

**Vrata se otvaraju i poznata lica, uglavnom bunovna, polako ulaze u stan:
KRUNA I MINA.**

KRUNA

Gvozdene, ako ovo ne bude važno, nosićeš na duši mog Caleta do kraja života, zato što sam ga ostavila bez doručka.

GVOZDEN

Vaš mačak Cale i kad ne bi jeo tri dana, i dalje bi ličio na prase.

MINA

Dragi sugrađani, ostavite se kulinarstva: ovde ima još živih duša koje bi želele da im se obratite.

GVOZDEN

U pravu si, dete!... Dakle, drugovi i drugarice, otvaram 66-i vanredni sastanak Kućnog saveta. Prva tačka dnevnog reda: »Rešenje Opštinskog sekretarijata za urbanizam«. Mina, čitaj!

MINA

Zašto ja da čitam?

GVOZDEN

Pa, ti si glumica.

MINA

Nisu samo glumice pismene! Kako da čitam, nisam popila ni jutarnju kafu, ne vidim belu mačku pred nosom!

KRUNA

Cale nije mačka nego je mačor, a uz to je i žut.

MARKO

U redu, ja ću da pročitam. Uostalom, slikari su oduvek bili intelektualno elita svakog društva...**(Važno uzme papir od Gvozdene)**...Prosto se pitam: kako ste u ovoj zgradi uopšte komunicirali dok se ja nisam pojavio?

VERA

Marko, čitaj!

MARKO

O.K. bez nervoze..Dakle: **(čita)** »Kilo hleba, dvesta grama tirolske salame, češanj belog luka...

GVOZDEN

(otme mu papir) Daj to ovamo, to mi je spisak za samoposlugu!...**(Izvadi drugi papir)** Ovo je pravi papir!

MINA

(uzme mu papir iz ruku) Dajte mi to!...Slušajte dobro, ovo ću pročitati samo jednom: **(čita)** » Prema rešenju broj taj i taj, a na osnovu člana tog i tog, stav 12,45 i 99, Komisija za urbanizam konstatuje da je jednoglasnom odlukom Skupštine opštine odlučeno da radovi na izgradnji trospratne garaže i benzinske pumpe na lokaciji Dunavski parkić, počnu odmah!...U potpisu: Opštinska komisija za urbanizam, potpis nečitak, nešto kao Pera, ili Žika, ne znam...«

GVOZDEN

Dobro, potpis nije bitan...Jeste li čuli i razumeli?

SVI

Jesmo...

GVOZDEN

I, šta kažete?

MARKO

Šta god da kažem, izgledaće nepristojno...

GVOZDEN

A vi, gospođa Kruno?

KRUNA

Ja ću se boriti do kraja: dići ću pumpu u vazduh!

GVOZDEN

Bravo, takvu vas volim: odlučnu i beskompromisnu! Ali, za diverzantskim akcijama, na sreću, neće biti potrebe, jer je ovaj dokument nešto što sam dugo čekao. Ovaj papir, ovo rešenje, jeste – pobjeda!

Svi ga pomalo zabezeknuto gledaju, dok on u trijumfalističkom zanosu drži uzdignut dopis visoko iznad svoje glave! Najzad, prva se pomeri MINA, koja u neverici sedne na stolicu, protrlja oči, a zatim teatralno odmota žvaku i stavi je u usta.

MINA

Gosn Gvozdene... a da li bi ste nam tu vašu misao... pobliže objasnili?

GVOZDEN

Mina, sine, zar ti ne razumeš?...

MARKO

(Ironično) Neverovatno.

GVOZDEN

Je li moguće da zaista ne razumete koliko smo sada blizu konačnom trijumfu? Vera, sine, tebi je sigurno jasno da...

VERA

Baš i nije...

GVOZDEN

Marko, sine, ti razumeš da ovo rešenje konačno znači da smo mi, kao grupa i kao pojedinci...

MARKO

Gvozdene, tata, ja ne razumem ništa! Osim, da smo ga...ono.

GVOZDEN

Gđa Kruno, kćeri...

KRUNA

Gvozdene, nisam ti je kćer! Ti si sasvim podilkanio!

GVOZDEN

Vera, pomagaj! Objasni im suštinu!

VERA

Odmah, gosn potpukovniče!...Šta da im objasnim?

GVOZDEN

Zar i ti, kćeri, Brute!? Kako ne razumete? Optužiću ih za ispoljavanje totalitarne svesti, za saradnike prethodnog režima, za anticivilizacijsko i antidemokratsko delovanje, za ekološke zagađivače, prijaviću ih Ujedinjenim Nacijama, svim mogućim svetskim organizacijama za zaštitu prirode i čovekove okoline, i što je najstrašnije, prijaviću ih Fondaciji »Roza Luksemburg« za zaštitu belih medveda...!

MINA

Ja dosad nisam viđala bele medvede u okolini...Doduše, neki su viđali bele miševе...

GVOZDEN

Miševi ili medvedi, kakve to ima veze? Važno je da zvuči dramatično! Videće oni na kraju: čija mačka crnu vunu prede!

KRUNA

Gvozdene, mog Caleta da ostaviš na miru!

GVOZDEN

To je figurativno, gospođo...

KRUNA

Figurativno te i upozoravam!

VERA

Stanite malo, čekajte!...Šta, u stvari, treba da radimo?

GVOZDEN

To je bar jasno! Ja odmah sastavljam peticiju sa potpisima svih stanara okolnih zgrada – i pravo u sedište Vlade!... A ti, Marko?

MARKO

Šta ja?

GVOZDEN

Da li bi ti, na primer, mogao da nacrtáš nekakvu protestnu sliku, pa da je okačimo u parku, između dva drveta?

MARKO

Šta vam pada na pamet? Ja nisam farbar transparenata, nego umetnik!

GVOZDEN

Pa, na to sam i mislio: na umetnički transparent.

MARKO

Ne dolazi u obzir! Nađite nekog molera.

MINA

(Zagrli Marka) Srce, zar ga nismo već našli?...Zamisli samo koliko je to originalno: autor velike samostalne izložbe - u borbi za odbranu dečjeg parkića od zlih opština!...Mediji će prosto da polude za tobom!

MARKO

Misliš?

MINA

Apsolutno!

MARKO

Hm, dobro, onda...Smisliću nešto.

MINA

Takvog te volim....A, znate li šta ću ja da uradim? Odigraću predveče protestnu monodramu na sred parkića! Opština će da puknu od muke!

MARKO

Šta ćeš da igraš?

MINA

Nemam pojma, možda »Antigonu«.

MARKO

Kakve veze ima Antigon sa dečjim parkom?

MINA

Nikakve, ali deluje monumentalno!

VERA

Ja ću da dovedem kolege sa fakulteta...Možemo da napravimo živi lanac oko parka?

GVOZDEN

Sve su ideje dobre i prihvatljive, ukoliko su u skladu sa usvojenom strategijom odbrane Dunavskog parkića.

MARKO

A, gospođa Kruna bi mogla da napravi svoje kolačiće »a la Mari Antoanet« i da ih besplatno deli publici, zar ne?

KRUNA

Pristajem! Biće kolača!

GVOZDEN

Bravo, dobićete orden čim pobedimo neprijatelja!

KRUNA

Lako ćemo za ordenje, Gvozdene, nije ti ovo »Osma ofanziva«. Prvo skoči , pa reci hop!

GVOZDEN

U pravu ste: hop! Zadaci su podeljeni – svi na svoje radne zadatke! Čuvajte mi Kućni savet!

MARKO

Haug...!

MINA

Dobro, deco, to bi bilo to. Sve smo utanačili: ratnu strategiju, liniju fronta, rezervni položaj...ja mogu na probu!

MINA pođe ka izlaznim vratima, otvori ih, izađe, ali pre no što ih sasvim zatvori za sobom, odigra jednu kabaretsku numeru...

»Majn damen und heren, lejdiz end džentlmen, medam e mesj – orevoar!«

Konačno izađe. KRUNA je s nostalgijom isprati pogledom.

KRUNA

Ha! Što nisam pedeset godina mlađa, pa da upišem glumu!

(Zatamnjenje).

Scena 20
(Mansarda)

VERA, MARKO, GVOZDEN, KRUNA i MINA piju podnevnu kafu. Svi pažljivo slušaju GVOZDENA, koji je u uniformi i deluje uzbuđeno.

GVOZDEN

Eto kako je to bilo...Jutros oko sedam sati – a vi znate da ja ustajem u pet... dakle, u sedam sam potpuno budan i spreman za akciju – zvonit telefon! Zvrrr!

MARKO

Kako, kako...?

MINA

Pusti generala da se javi!

GVOZDEN

Ovako: zvrrr! Već po zvuku razaznajem: ovo je poziv sa visokog mesta!

MARKO

Po zvuku, kako da ne...

KRUNA

Dete, da više nisi pisnuo!

GVOZDEN

Ja, šta ću, kud će, dohvatim slušalicu: Izvolite!...« Pukovnik Gvozden Vuković?« - začuje se pitanje s drugog kraja žice... Potpukovnik Vuković!- repliciram ja...«Ovde Kabinet referenta Žunjića«!...Uh, majku mu božiju, šta ću sad?...Izvolite, na raspolaganju!...«Gospodine potpukovniče, referent Žunjić je pažljivo proučio vaš dopis u vezi sa izgradnjom garaže i benzinske pumpe – i želi da se hitno nađe sa vama! Možete li odmah da dođete u Kabinet, šaljemo kola po vas?«...Ja protrljam, oči, protrljam uši, protrljam i nos kad sam već u blizini – da li sanjam?...«Ne sanjate, potpukovniče, auto je već krenuo! Čekamo vas!«... Zamislite samo, kako mi je srce lupalo dok sam ulazio u auto?

KRUNA

Kako ti je lupalo, Gvozdeno?

GVOZDEN

Ovako: tik-tak, tik-tak, tik-tak..

KRUNA

To je normalan puls, nemoj da paničiš...

GVOZDEN

A tek kad sam ušao u Kabinet, ovako je počelo: tik-tik-tak-taka-tik...!

MINA

Gosn. Gvozdene, pa vi ko da ste otišli kod kardiologa, a ne kod referenta za urbanizam i renesansu.

VERA

Jel' bio ljubazan?

GVOZDEN

Ko? On? Zamalo da se izljubimo ko rođena braća!... Sve u svemu, stigne kafa, stignu sokovi, popričismo malo o tome kako živi narod, šta se radi u »bazi«, itd...i predosmo na stvar!

KRUNA

Hvala Bogu! Kako si krenuo, pomislila sam da si i zaboravio zbog čega si otišao.

GVOZDEN

Malo morgen!...Međutim, Žunjić mi se, onako u poverenju, upilji u lice: »Znate, gospodine potporučniče«...Potpukovnik, Žunjiću...«Oh, oprostite, gospodine potpukovniče, lapsus... »Ja već duže vreme pratim devijacije u radu te opštine, a vaš dopis me je samo uverio da sam bio u pravu. Moramo hitno da interвениšemo i da zaustavimo taj anticivilizacijski nasrtaj na čistu i nezagađenu ekološku sredinu, koju reprezentuje vaš parkić na Senjaku!.. Na Dorćolu, gosn ministre...«Da, da na Dorćolu, lapsus...ali, Senjak, Dorćol, Dunav-Tisa-Dunav , sve je to u službi građana i razvoja demokratije!«

MINA

Sjajno! Kakva eloklencija...

GVOZDEN

Tačno! To sam i ja odmah pomislio: eto, kakvog divnog referenta mi imamo – ali, da li smo ga zaslužili?

MARKO

Nismo, definitivno!

VERA

Dobro, i šta je bilo na kraju?

GVOZDEN

Na kraju, ko i na početku: opet, zamalo da se izljubimo!...On me isprati do vrata i reče: »Ništa ne brinite. Poručite vašim komšijama, ljudima, ženama i deci Čubure«...Dorćola, Žunjiću!...«Da, Dorćola, na to sam i mislio kad sam rekao Žagubica, poručite da će njihov lepi Savski parkić«...Dunavski, Žunjiću...«Naravno, Dunavski parkić - biće spašen!Doviđenja!«

MINA

I...?

GVOZDEN

I, gotovo! Svršismo, i ja dođoh pravo ovamo da vam saopštim tu radosnu vest!

VERA

Znači, pobedili smo?

GVOZDEN

Pobedili! Ko u Osmoj ofanzivi!

KRUNA

Hvala bogu, Gvozdene, da i ti jednom pobediš!

MARKO

E, pa onda, u to ime, da nešto popijemo...

MARKO krene ka kuhinji, ali se zaustavi pored prozora i pogleda u dvorište.

Braćo i sestre Srbi – bager u parku!

Svi se zabezeknu! Onda potrče ka prozoru, sudarajući se među sobom. Načičkaju se uz prozor. Gledaju!

MINA

Sjajno! Vidi se da je intervenisao.

KRUNA

Gvozdene, neprijatelj ti je opet zašao za leđa!

GVOZDEN

Ovo je neki nesporazum! Čovek mi je obećao...Dajte mi telefon!...(MINA mu pruži svoj mobilni)...Kako se ovo uključuje?

MINA

Ukucajte broj, a onda pritisnite ovo zeleno dugme.

GVOZDEN

Hm, kakavi su nam danas telefoni, nije ni čudo što su nam veze očajne!...

Alo?...Alo?...Alo, ovde »soko«, ko je tamo?

KRUNA

Koji, bre, soko, Gvozdene?

GVOZDEN

Ćutite, gospođa Kruno, to je moja tajna šifra.

KRUNA

Ako je šifra, bolje da si uzeo »pevac«, to ti više odgovara

GVOZDEN

Tišina!... Alo?...«Soko» zove »orla«, »soko» zove »orla« - »orao«, javi se!...Mina, šta je ovo? Ništa se ne čuje.

MINA

Ne morate toliko da vičete.

GVOZDEN

Nego kako ću? Ja sam komandni oficir, a ne – balerina!

KRUNA

Ostavi dete na miru, ti si kriv! Vičeš ko da zoveš s planine na planinu!

GVOZDEN

Dobro, tišina u rovu!... Alo?...«Soko» zove »orla«, »soko» zove »orla« - »orao«, javi se.

MINA

Čuje li se nešto?

GVOZDEN

Ništa.

MINA

A da probate s običnim telefonom?

GVOZDEN

Ha, ha, kako ste vi naivni! Pa, neprijatelj samo to i čeka, da presretne naš razgovor! »... Soko« zove »orla« - »orao«, javi se!...Evo ga, čuje se!...Ovde »soko«, ko je tamo?...«Dabar«?! Koji »dabar«, čija je to šifra?...Nije šifra, nego?...**(Ostalima)** Dobio sam zoološki vrt, majku mu božiju!

MARKO

Gospodine potpukovniče, lepo sam vas upozorio da su te šifre sa pticama zastarele...Danas se koristi: »hej, men«, »kul, bradr«, »svit bejbi«...a ne ovo s perjem!

GVOZDEN

Ti ćeš da mi kažeš šta je zastarelo? Ha!...

KRUNA

Gvozdeno, ne zanovetaj, već okreći tu skalameriju!

GVOZDEN

Nego šta drugo i radim?... Alo?...Alo?...«Soko« zove »dabra«...ma, kakvog dabra, što me zbunjujete!...«Soko« zove ...evo ga, konačno!...«Orle«, ti si?...A, vi ste, gosn sekretaru »гнезда«...Da li me se sećate?...Ovde potpukovnik Gvoz...pardon, »soko«, bio sam juče u vezi s onim...Da, da, sećate se, naravno...Da li bih mogao da razgovaram sa »orlom«?...Nije tu?...«Orao« odleteo? Kuda?...U Patagoniju?...**(Ostalima)** Gde je ta Patagonija?

VERA

Mislim, daleko...

GVOZDEN

Au, Gospodine sekretaru, pardon, »detliću«, možda mi vi možete pomoći: reč je o onom parkiću...da, molim?...To je sređeno?...Ali, evo ga bager u parku, samo što nije počeo da kopa!...Gde je parkić? Pa, zapisali ste...Kakav Surčin – Dorćol!...Da, naš je parkić na Dorćolu!...Vidim i ja da je greška!...Razumem, biće ispravljeno...Da, odmah, razumem...Hvala, »detliću«, mnogo ti hvala!...**(Spusti slušalicu...Ostalima, veoma zadovoljno)** Čuli ste gospodina »detlića«: greška će biti ispravljena, čim »orao« doleti iz Patagonije!

MARKO

(Gledajući kroz prozor) Pa, to je sjajna vest!! Bager je upravo iskopao prvu rupu...!

GVOZDEN

Šta?! Ofanziva? E, neće moći, krećemo u protivnapad...Juuuriiiš!

(Svi istrče sa scene. Zatamnjenje).

Scena 21
(Galerija)

MARKO je sam u galeriji i nadgleda radnike koji vrše poslednja doterivanja već postavljenih slika. MINA mu pride s leđa i zagrlji ga.

MINA

Imaš tremu, junačino?

MARKO

Aha.

MINA

Ništa neobično: ja se utronjam pred svaku premijeru.

MARKO

Ti? Ma, ajde, nemoj da me ložiš...

MINA

Časna reč.

MARKO

Onda si stvarno dobra glumica. Meni izgleda da se ti u pozorištu samo igraš, ko malo dete.

MINA

Ja i jesam malo dete.

MARKO

Hajde, onda, da pobegnemo odavde?

MINA

Kako to misliš?

MARKO

Lepo. Nek se gosti zabavljaju, nek pijuckaju i gledaju slike, nek nabadaju nešto na čačkalicu – šta će im uopšte autor izložbe?

MINA

Bez autora se ne može. Koga će uveče, pred spavanje, da ogovaraju kad legnu u krevet?

MARKO

Bilo koga! Na otvaranju izložbi takvih pacijenata uvek ima koliko ti duša želi.

MINA

Znam. Ipak, ne možemo da pobegnemo, zbog Vere. Tvoja izložba joj, izgleda, više znači nego njena sopstvena premijera.

MARKO

Onda, ništa. Pobeći ćemo neki drugi put.

MINA

Normalno! Ovo je tek početak tvoje slikarske karijere.

MARKO

Mina, mnogo ti dugujem za ovo.

MINA

Kao prvo, duguješ samo svom talentu – a kao drugo: sačekaj kritike. Možda će napisati da slikaš kao đak – prvak!

MARKO

O, pa to bi za mene bio najveći kompliment! Ali, neće. Oni će me porediti sa nekim bezveznjacima: Modiljanijem, Šagalom, Matisom...

MINA

Znaš šta me je kod tebe impresioniralo kada sam te prvi put upoznala?

MARKO

Moj razdeljak?

MINA

Tvoja neprevaziđena skromnost.

MINA ga poljubi, on joj uzvrati poljubac.

(Zatamnjenje)

Scena 22
(Mansarda)

Mrak. Vrata se otvaraju, uđe svetlost iz hodnika, a onda neko okrene prekidač. Svetlo u dnevnoj prostoriji se upali. Ulaze u veselom raspoloženju MARKO, VERA, MINA i PEĐA.

VERA

Sedite, staviću kafu.

MARKO

Mimo svih mojih očekivanja, preživeli i otvaranje svoje prve samostalne izložbe.

PEĐA

Prvi put je najteže, a posle – čista rutina!

MARKO

Na šta misliš?

PEĐA

Pa, na izložbu, naravno.

MINA

Muškarci, samo bi da furate neki »mačo« fazon! Ponašajte se prirodno, kao žene.

MARKO

U pravu si: ja ću sada najprirodnije da podrignem...baš kao žena!

MINA

Bljak!

MARKO

Šalim se, to sam obavio pre no što smo ušli u lift. Ja sam fin čovek, rafinirani slikar, umetnik s merom...

MINA

Ako je mera ona količina votke koju si popio, onda ću dobro da razmislim o udaji za tebe.

MARKO

Stvarno bi se udala za mene?

MINA

Zezam se, ni pijana!

MARKO

Sada si me razočarala: ja sam baš mislio da ujutru, ako nemaš probu, skoknemo do matičara i da...

MINA

Idem da pomognem Veri...Potrudite se da ne zaspate pre no što stigne kafa.

MARKO

Svašta, kome se spava...Je li, Peđa, da ne misli i Vera da se udaje za tebe?

PEĐA

Priznajem, malo si me iznenadio s pitanjem...

MARKO

Hej, izvini, lupam gluposti, stvarno sam pijan...

PEĐA

Ne mislim da su to gluposti, a da si pijan, jesi. I ja sam pijan!

MARKO

Stvarno? Ali, kako se to na tebi ne vidi, a na meni se vidi?

PEĐA

Nemam pojma, valjda je to individualno..

MARKO

Dobro si rekao: individualno. Sve je individualno. Život je individualan. I ljubav je individualna. I piće je individualno – živeli!

MARKO izvuče malu flašu votke iz džepa od sakoa, nategne, a onda je pruži PEĐI. On prihvati flašu, dobro nategne iz nje, a zatim je vrati MARKU. Obojica uopšte ne primete da celu tu operaciju iza njihovih leđa prate VERA i MINA, koje su donele kafu.

MINA

Vas dvojica ste dva prava individualna alkoholičara!

MARKO

Svašta! Znaš li koliko je Modiljani pio?

MINA

Ne znam! Ne vozim se vremeplovom i nisam se zabavljala s njim...Vera, da ih poslužimo kafom, ili da ih izbacimo na licu?

VERA

Ja sam za to da ih izbacimo!

MARKO

Vera, sestro moja, ja sam tvoj brat, tvoja krv, mi smo kao dva bića u dva tela; ne, jedno biće u jednom telu; ma nije, dva tela u dva bića – jebo te, Peđa, pomози, nemoj da ćutiš kao sfinga!

PEĐA

Ne razgovaram sa pijanim osobama...Živeli!

MINA i VERA se nasmeju, samo slegnu ramenima, a zatim i one sednu za sto kraj njih dvojice. Podignu šoljice od kafe i kucnu se, nazdravljajući jedna drugoj.

(Zatamnjenje).

Scena 23
(Mansarda)

Jutro. VERA drži u rukama katalog za svoju predstavu čija je premijera zakazana za to veče. Okreće listove kataloga, razgleda ga...Ulazi MARKO s otvorenim pismom u rukama.

MARKO

Vera, javio se ujka iz Pariza!

VERA

Stvarno?! Šta piše?

MARKO

Kaže da mogu da se vratim kad god poželim.

VERA

Nije više ljut na tebe?

MARKO

Izgleda da nije.

VERA

A ti na njega?

MARKO

Ne znam...Moguće da sam i ja u nečemu preterao.

VERA

Znači, vraćaš se u Pariz?

MARKO

Da li bi volela?

VERA

Iskreno?

MARKO

Da, iskreno!

VERA

Nekako sam se navikla na tebe...A, opet, to bi bilo dobro za tvoju karijeru, pogotovu nakon one sjajne izložbe...

MARKO

Zbilja, toliko se toga dogodilo od kad sam se vratio...Izgleda da više nisam onaj isti čovek koji je sa koferom i štafelajem u rukama onog jutra banuo na tvoja vrata!

VERA

Ma, jesi isti, samo što si u međuvremenu upoznao Minu...

MARKO

A ti Peđu.

VERA

Kakve to ima veze?

MARKO

Kako: kakve? Ako sam se ja promenio zato što sam upoznao Minu, zašto bi ti ostala ista kad si upoznala Peđu?

VERA

Nisam rekla da si se promenio na gore.

MARKO

Nisam ni ja!

VERA

Eto, vidiš da si ostao isti, uvek se nešto buniš!

MARKO

Bunim se, pa šta?

Zvonce na ulaznim vratima. Ulazi Mina, baš kao u prvoj epizodi, užurbana i uspaničena. Ide pravo ka VERINOM stočiću za šminku.

MINA

Nećeš mi verovati: nestala mi je maskara, i to baš na dan premijere!

MARKO

Opet?

MINA

Šta:opet?

MARKO

Isto se to dogodili i onoga dana kada sam došao iz Pariza.

MINA

Nemam pojma.

MARKO

Kako nemaš pojma? Stajao sam tu, nasred ove prostorije, a ti si uletela ko oluja, baš kao i sada, i krenula pravo ka Verinom stočiću za šminku!

MINA

O čemu, bre, ti pričaš? Kod dana, kakva oluja?

VERA

Marko, zar ne vidiš da te loži?

MARKO

Mina, stvarno me ložiš?

MINA

Naravno da te ložim! Ko bi zaboravio taj istorijski trenutak kada si došao iz Pariza ko usran golub u ovu našu ubogu balkansku provinciju, a mi smo učinile sve da te povratimo u život!

MARKO

Mina, dušo, nemoj toliko da glumiš, ostavi nešto i za večeras.

MINA

Eto, Vera, šta je to zahvalnost? Mnogo je bolje bilo pre deset hiljada godina, kada su žene ovakve muškarčine žrtvovale bogovima, ko »ordever«!

VERA

Bože, Mina, kako si ti surova.

MINA

Čekaj, dok malo bolje ne upoznaš Peđu...

VERA

Svejedno ga neću žrtvovati bogovima.

MARKO

I to ko »ordever«, bljak!

MINA

Pa dobro, možeš i ko hladno predjelo...**(Šminka se)** Vera, gde pronađeš ovako dobru šminku?

VERA

Na pijaci.

MINA

Jesi li ti, ženo, normalna? Od večeras ćeš morati potpuno da promeniš način života!

VERA

Zašto?

MINA

Zato što postaješ »ime« u ovom gradu, kostimograf oko koga će se otirati sva pozorišta. Zamisli da te neko nakon večerašnje premijere ugleda na pijaci kako kupuješ nefirmiranu šminku?

MARKO

Kakve to ima veze? Važnije su valjda Verine skice od njene šminke?

MINA

Hajde, dušo, pričaj mi malo o tome...Vera, od sutra na pijacu ne smeš ni nogom da kročiš!

VERA

Ali, gde ću da kupujem jaja, sir...?

MINA

Zaboga, a čemu služe muškarci?

VERA

Svejedno, nemam nameru da se menjam.

Zvonce i svetlo na ulaznim vratima. MARKO otvori vrata. Utrči GVOZDEN, vidno zadihan i izgužvanog odela!

GVOZDEN

Sleteo je!

MINA

Ko?

GVOZDEN

»Orao« !

VERA

Gde?

NENAD

U »gnezdo« na Surčinu! Direktnom linijom »Patagonija ervejz«!

MARKO

A, to, baš super...Sada će jaja da pojeftine.

GOZDEN

Dakle, bilo je to ovako...

MINA

Čika Gvozdene, možete li da preskočite uvod, mi večeras imamo premijeru.

GVOZDEN

Svi imamo premijeru – ali, ako ne odbranimo naš parkić, na ovoj planeti za nas više života nema!

MARKO

A i život na Marsu je pod znakom pitanja.

MINA

Mislim da ću da kolabiram...

GVOZDEN

Za kolaboracioniste mesta nema!... Dakle, još od ranih jutarnjih sati, ja zauzmem svoje mesto u visokoj travi oko »gnezda«...

MARKO

Stvarno ste čučali u travi?

GVOZDEN

»Trava« je šifra za restoran na aerodromu.

MARKO

Aha, a šta znači ono kad...

MINA

Marko, zaveži! Hoćeš li da do sutra čamimo ovde?

GVOZDEN

Ne razumem, čovek stavlja glavu u torbu za opštu stvar, a pojedini ga samo prekidaju...Dakle, akcija je tekla ovako: »orao« sleti u »gnezdo«, ja grunem iz visoke »trave«, stanem pred njega sa onim novim dopisom u rukama i salutiram: Gospodine referentu, poruka od »sokola«: Parkić napadnut. Stop. Bager privremeno odbačen na rezervni položaj. Stop. Opasnost traje. Stop. Tražim pojačanje. Stop!...Šta« - zaprepasti se on – »zar to nije završeno?«..Nije, gospodine «orle», lanac komande pukao!...On pomodri u licu od ljutine, dohvati onaj dopis jednom rukom, a drugom svoj mobilni telefon...!

VERA

Aha, sigurno je odmah nazvao svog sekretara da ga izriba!

GVOZDEN

Ne, Verice, nazvao je svoju ženu i rekao joj da podgreje sarmu!

MARKO

Kako ste vi naivni: to su šifre...!

MINA

Zemljo, otvori se...!

GVOZDEN

Sve u svemu, on završi razgovor, okrene se k meni i odlučno reče: »Biće završeno«! »Rodžer«!

VERA

Koji sad Rodžer?

GVOZDEN

Vera, to je oznaka za kraj razgovora.

MINA

Hvala bogu...«Rodžer«!

VERA

»Rodžer«!

GVOZDEN

»Rodžer«!

Ulazna vrata se ponovo otvaraju i ulazi KRUNA, takođe obučena za premijeru, ali, ko iz doba nemog filma.

KRUNA

Rodžer... !

MARKO

Ludilo se nastavlja...

KRUNA

Šta vam je, jesam li rekla nešto ružno?...Pa, Rodžer je moj sestrić iz Engleske, samo se javio da proveri nisam li slučajno umrla.

GVOZDEN

To je baš lepo od njega, sedite!... **(Izvadi iz unutrašnjeg džepa bluze roze koverat)** Svi stalno nekuda žurite!... Vas, možda, i ne zanima šta je ovo?

KRUNA

Molim? Kakva su to tajna dokumenta?

NENAD

Ma, nešto bezveze... U stvari, kad sam završio razgovor s «orlom» na aerodromu, rekoh sebi: Gvozdene, a što da ti i tvoji saborci čekate danima rešenje za parkić, kad možeš da odletiš direktno u «orlovo gnezdo» i da... Ali, šta se to vas uopšte tiče, svi imate preča posla...?

MINA

Gosn Gvozdene, ja imam večeras premijeru, nemojte da mi seckate živce na rezance!

VERA

Tako je! Čika gvozdene, molim vas, recite nam konačno: šta to držite u ruci?

GVOZDEN

A, ovo? Koverat, i to roze...

KRUNA

Vojniče, čitaj ako tio je život mio! To je naređenje – izvršno!

GVOZDEN

Razumem, gospođo «oberstfirer»! **(Čita)** »...Opštinski sekretarijat, i tako dalje, i tako dalje...Ovim dopisom obaveštavamo Kućni savet zgrade u ulici Dunavska košava broj 66, kao i stanare svih okolnih zgrada, da je projekat izgradnje garaže i benzinske pumpe na pomenutoj lokaciji – definitivno obustavljen!«

SVI

(Zapanjeno) Molim...?!

GVOZDEN

Mudonje su donele odluku – da smo mi pobedili!!!...

KRUNA

Ko je doneo odluku, nisam razumela... ?

MARKO istrgne GVOZDENU papir iz ruke. U neverici čita u sebi...

MARKO

Gospodine generale, dobićete Orden narodnog heroja, sa pet zvezdica!... Hej, narode, nema garaže, nema benzinske pumpe –parkić je odbranjen!

MARKO u oduševljenju baci papir u vis, a onda svi počnu da se vesele na sred scene, grleći se i ljubeći međusobno. Krene prvi muzički taktovi. MINA izađe na portal.

MINA

(prema publici) Hvala bogu, to znači da naša večerašnja predstava konačno može da počne... **(Okrene se ka svojim kolegama na sceni)** Hej, glumci, svi ovamo!... Pesma, bre... !

SVI PEVAJU ZAVRŠNI SONG, OKRENUTI KA PUBLICI.

KRAJ